

На дядо ми Георги Пеев Делев,
който до последния си ден не спря
да вярва в мен.

ЙОРДАНКА ДЕЛЕВА

ДЕНЯТ, В КОЙТО
НИКОЙ НЕ УМРЯ

РАЗКАЗИ И СТИХОТВОРЕНИЯ

КАРЛОВО 2012

ДЕНЯТ, В КОЙТО НИКОЙ НЕ УМРЯ

Августовските жеги старателно разстилаха тежестта си над малкото градче. Млади и стари сновяха по паркове, алеи и сенчести градини. В този горещ месец никой не мислеше за работа. Всеки търсеше подходящ начин да си почине. Едни отиваха на море със семейството, други се уединяваха в планината, трети избираха нестандартни места за почивка, а някои просто си оставаха по домовете.

В отпускарския сезон само един работеше неуморно. Жегите съдействаха изцяло за изпълнението на задачите му. Всеки знаеше, но никой не коментираше, че той е виновникът за резултатите от тях. Хората обвиняваха предимно слънцето, храната, лекарствата, институциите, доходите, другите... и чак накрая себе си, но не и него. Всъщност той бе основната причина – първоизточникът на проблемите им, а гореизброените бяха само средствата, с които си служеше. Средства, които наподобяват агенти, работещи за голям престъпен бос. И както става обикновено, името му е всеизвестно, но съдят само онези, които вършат черната му работа. Той бе „босът на босовете“. Никой не можеше да му се опълчи. Всички бяха в ръцете му и едновременно с това – част от работата му. Нямаше такива, които да не се забъркат с него. Да, този бос бе СМЪРТТА!

Смъртта не обичаше да говори. Вършеше работата си безмълвно, но с изключителен финес. Появяваше се пред обречените в класическия черен цвят. Съчетан с дълга пелерина, плъзгаща се по безплътното му тяло, този цвят внасяше зловеща елегантност във вида му. Косата, която вечно стискаше в ръце, не беше заради някакво влечение към житните ниви. Тя бе аксесоар, с който изпълняваше своя знаменит танц. Точно този танц изтръгваше душите на онези, на които им бе писано да умрат. Но средностатистическите, простосмъртни граждани не осъзнаваха кра-

сотата на всичко това. Те виждаха ужас във всеки от спектаклите на Смъртта. Видът му се пропагандираше в страшните филми и от съвсем крехка възраст всички се учеха да се страхуват от него. Той, естествено, бе свикнал с това. Вековен опит лежеше на бездушните му плещи. Ала през този августовски месец всичко сякаш се промени.

За Смъртта обикновено нямаше почивка. В неговия свят царуваше вечен мрак. Не съществуваха времеви граници като денят и нощта. Подобно на орлите, и той правеше всичко сам. Докато хората се събираха накуп като овце, той не разчиташе на никого. Беше изцяло отдаден на работата, сякаш тя бе единствената цел, за която съществуваше. И макар да беше неочаквано, в онзи августовски ден му писна!

Писна му от едни и същи „сценарии“, повтарящи се непрекъснато. С тях бе взел безброй души, откакто Земята съществуваше. Затова познаваше напълно реакциите им. Те бяха едни и същи всеки път и все повече го отегчаваха. Нямаше възможност да разнообрази даден „сценарий“. В работата си сам бе създал трилиони начини за умишлено, инцидентно, болезнено, безболезнено и какво ли още не умираше.

Едни и същи неща се случваха с почти еднакви хора, по всяко време, във всяка част на света и от Смъртта се очакваше единствено да ги повтаря пак и пак... Но той се умори от еднообразието. Виждаше как смъртните, след кратката си лятна ваканция, бяха обновени и готови за подвизи. Някои, благодарение на новите си сили, успяваха да се изплъзнат от него, макар и да бе за кратко. Насилваха душата си да не излиза от тялото и тя послушно изпълняваше. Той се вдъхновяваше от тези смелчаци. Откакто светът съществуваше, не бе почивал и затова в онзи ден реши да не „отиде“ на работа. Остана в подземния свят и за пръв път разбра как се чувстват хората, когато си почиват. Това обаче не му донесе удоволствие. Всички тези години на непрестанна работа не бяха изискували отмора от него нито веднъж и той не бе свикнал с нея. Обикаляше безцелно празнината на мрака и се чудеше какво да стори през първия си свободен ден.

Накрая реши да посети едно отдавна забравено място, точно под дълбините на океана. Това беше съседен на

подземния свят, където лава от недрата на земното ядро се стичаше навсякъде. Там нямаше нито една душа. Смъртта можеше да остане сам и да се наслаждава на монотонното бълбукане на горящата течност. Щеше да бъде насаме с мислите, които обикновено умишлено не чуваше. Искаше за малко да бъде слушател, а и сценарист, за да може да подготви още методи за вземането на души.

Но докато си почиваше, светът се променяше. Хората с векове се бяха питали как ще изглежда животът в отсъствието на Смъртта и сега най-после щяха да разберат. Всъщност никой не подозираше за тайното му „бягство от работа“ – животът си течеше нормално както през всеки друг ден. Всички обаче усещаха, че има нещо различно. Не знаеха какво е, но го чувстваха. Въздухът бе по-лек от обикновено. Дори водата имаше друг вкус. В жилите течеше не само кръв, а прилив на енергия – опасна сила, освободена от граници. Постепенно някои започнаха да се вглеждат в странностите на горещия ден. Болниците оставаха полупразни: катастрофи нямаше, самоубийства – също. Нямаше хора, пострадали от жегата, нито инциденти. Новинарските екипи звъняха от град в град с надежда да уловят сензационна новина, но отново без успех.

Със залязването на деня все повече изследователи и агенции установяваха липсата на смъртност по света. Това не беше никаква измислена статистика, а потресаващ и едновременно радостен факт. Но както винаги, пълно щастие няма! Докато едни се радваха и обмисляха какво ще стане, ако и утре никой не умре, други страдаха. Онези, които Смъртта трябваше да прибере, агонизираха в непоносими мъки. Умоляваха Бог да им я прати, за да ги отърве от цялото страдание. Но дори Бог не знаеше къде е Смъртта.

Някои ентузиастични, научили, че по света няма смъртност, опитваха всякакви начини, за да се уверят сами в това. Те обаче не подозираха, че своеволието им ще се окаже фатално за тях... На другия ден Смъртта се появи по-жесток и по-изобретателен отвсякога. Хората, осмелили се да се правят на безсмъртни предишния ден, умираха един след друг. А начините, по които това ставаше, караха всеки да изтръпне. Смъртта отново се погрижи да внуши, че с него шега не бива.

И докато зачеркваше задачите в списъка си, стигна до едно малко момиче. Беше на десет и бе поредната душа, която трябваше да вземе. Появи се и видя пред себе си измъчено от треска дете. Смъртта стискаше в безплътните си ръце косата и бе готов да изтанцува своя знаменит танц, но секунда преди да започне, нещо го спря. В главата му се пробудиха мислите, в които обикновено не трябваше да се вслушва. Той обаче спря и чу шепота им. През това време детето го гледаше и Смъртта забеляза ужаса в погледа му. Не можеше да повярва, че дори едно малко момиченце се страхува от това, което той върши! Може би Смъртта не разбираше какво представлява за хората, колко жестока е понякога намесата му в живота им или просто си мислеше, че върши, каквото е нужно. Но минута по-късно скри косата и извади красива черна орхидея от пелерината си. Подаде я на момичето, а то с недоверие протегна ръчички към нея.

Смъртта изчака то напълно да обгърне с длани цветето и щом това стана, дръпна орхидеята към себе си. Момиченцето обаче все още я държеше и по детски разучаваше всяко малко листенце. Вдъхваше от аромата и после пак я разглеждаше. Но мигом осъзна, че нещо се е променило — болките и треската ги нямаше. Обърна се и видя тялото си върху леглото. В този миг разбра, че е мъртво. Почувства се измамено. Смъртта бе взел душата му, без дори да го предупреди. Ала той само вършеше работата си...

Разтвори черната си пелерина и прибра душата на момиченцето. Скоро тя и душите на всички останали щяха да се изправят пред Божия съд и да отговорят за греховете си. А през това време Смъртта пак щеше да си върши работата. Все пак бе чистач. Чистачите нямат право на глас, нито на мнение... те просто чистят. Но след като прибра душата на малкото момиче, дълго време се питаше защо не изпълни своя танц. Защо прибра косата и извади онази орхидея?

По-късно, когато отнесе душите в отвъдния свят, разбра отговора: кратката почивка го беше размекнала. Грешка се оказа решението му да се вслуша в мислите си! Защото не искаше повече да бъде третиран като лош герой. Искаше хората да разберат, че просто си върши работата също като тях, когато работят. Искаше и да не се плашат

от него. Затова остави косата да съществува само в човешкото съзнание, във филмите и приказките. Остави и своя танц, за който тя му помагаше.

Орхидеята стана „Подаръкът на Смъртта“. Хората я поемаха в ръце, подтикнати от невиданата ѝ красота. Мирисът ѝ бе свеж и наситен, като никой познат на Земята, и им помагаше да се изтръгнат от физическото си тяло почти доброволно. Оттогава, щом обречените се сблъскваха със Смъртта, тайно помисляха колко грешат всички за образа му! За тях той не беше Косач, а Градинар, защото винаги, когато отнемеше една душа, той посаждаше по една орхидея, която да подари на следващата.

И макар и да продължаваше да работи безмълвно, Смъртта започна да се вслушва в мислите си. Не му личеше, но той също имаше съзнание. Зад черната одежда и качулката не бяха скрити само душите, които взимаше. Там бе скрита и неговата собствена. Същата, която с призрачна галантност се появяваше пред хората и им напомняше, че нищо от земния свят не е вечно... Вечни са само делата, с които ни запомнят!

Неговото дело остана необятно за живите, но онези, които преминаваха отвъд, завинаги запомняха орхидеята и облечената в черно душа, която им помагаше да продължат отредения им път.

ЕСЕННА ЕУФОРΙΑ

Бе последен ден на лятото, но слънцето го нямаше. Облаци развяха черни дрипи и се вкопчиха един в друг. Наоколо притъмня и прохладата разпъпна във въздуха. Не след дълго небосводът заплака и ситни капки полетяха над безкрайната шир.

Аз излязох навън и устните ми жадно зацелуваха дъжда. Свежият полъх нахлу през кожата и се сля с душата ми. Разперих ръце като птица и се затичах. Земята под мен послушно приютяваше капките и отпечатваше следите от кецовете ми.

Тичах сякаш цял един живот. Спрях близо до малка синджирена люлка. Ръцете ми се плъзнаха по студената стомана и я стиснаха здраво. Залюлях се с всичка сила! Искях дъждът никога да не спира. Сърцето ми да е едно с него и аз самата да се чувствам като дъждовна капка.

Люлеех се и поемах от свежия въздух. Усещах свобода и облекчение. Нищо друго нямаше значение в този момент! Нито неволите на живота, нито материалните му облаги. Душата ми бе изчезнала от бездушието на света и бе открила красотата на природата.

Другите хора не притежаваха този дар. Те се бяха скрили на топло между стените, които наричаха свой дом. Не смееха да се покажат и хулеха дъжда зад прозорците си. Само аз бях навън! Само моята душа празнуваше мокра под дъжда... заради дъжда.

Мина близо час. Аз все така летях с онази люлка, събирах капките в шепи и ги галех с устни. Но после дъждът спря! Заплаках, за да имам още капки, които да обичам. Но сълзите ми – солени и горчиви, не ми донесоха свежестта и нежния допир на дъжда, а само болка, че вече го няма.

Хората излизаха навън щастливи, че си е отишъл. Гледаха ме как плача, но никой не посмя да приближи и

да попита защо. Тогава един мъж посочи към небето и изкрещя с глас на отчаяние: „Вижте! Краят на света!“

Всички вдигнаха главите си и след миг замръзнаха. Аз също вдигнах своята. Уплаших се! Небето бе различно. Нямаше ги облаците и сега пламтеше като клада.

Слънцето бе теглило дебела черта, зад която бавно се скриваше. Но и то гореше! Бе пронизало небето с остриетата на своите лъчи. Огънят се разпростираше все повече. Някои се спуснаха да бягат. Мислеха, че раят гори и ще падне, възпламенен, на Земята.

Скриха се отново зад познатите четири стени. Ала други останаха, неспособни да помръднат. Ужасът в съзнанието им и красотата пред очите им се бяха слели и те чакаха да видят какво ще се случи. Чаках и аз.

Ставаше все по-красиво. Цветовете преливаха от жълто към червено. Небосводът бе изгубил напълно синия си цвят. Сякаш невръстен художник беше разлял боичките си върху безцветно платно.

Мислех, че са минали часове, но бяха само няколко минути. Пред красотата на ставащото, времето изведнъж се бе стопило. Съществувахе само огненото небе. Хората навън продължаваха да гледат, втренчени в пламтящия небесен таван. Другите не спираха да се крият по къщите си, а аз най-после разбрах, че това всъщност е залезът.

Последният залез на лятото! Шедьовър, нарисуван от лъчите на слънцето. Достатъчно пъстър и цветен, за да го помниш доживот. Усмихнах се пред неземната му красота. Започнах да събирам първите и последни лъчи на този септемврийски ден. Галех ги с косите си и ги милвах със сърцето си.

Слънцето се скри и изпрати света. Златни листа полетяха, гонени от първия есенен вятър. А хората все още гледаха, смаяни, небето. Сбогуваха се с лятото и поздравяваха настъпващата есен.

ПАЗИТЕЛКАТА НА ВОДИТЕ

Денят си отиде и неусетно настъпи нощта. Беше хладно. Лек бриз галеше тишината. Самотни сенки се скитаха в търсене на своя пристан. Артерии от светлини се плъзгаха по улиците, а звездите премигнаха невинно върху необятния небосвод, докато безброй умове послушно се носеха по вълните на съня.

През тези часове само едно място бе изпълнено с хора. Това беше малка кръчма на брега на морето. В нея обикновено се събираха рибари и моряци, готови да прекарат нощта в пиене или в компанията на свои приятелки, преди да отплуват на сутринта.

В прохладната нощ на по чашка до горящата камина се бяха наредили неколцина моряци. С трепереци гласове и зачервени очи не спираха да разказват за легенда, оживяла пред очите им предишната вечер.

Разказвах, че преди много години по северните брегове на Черно море скитало малко момиченце. Никой не знаел откъде идвало. Препитавало се с плодове от дърветата по плажната ивица и от милостинята на туристи и местни. С времето хората свикнали да го виждат и дори правили опит да го заговорят, но то никога не им отвърщало. Мълчаливо приемало храна и дрехи и продължавало да скита по бреговете на морските градчета и селца. Пеш, изминавало десетки километри. Никога не се задържало дълго на едно място. Понякога минавали месеци, преди местните в даден район да го видят отново, но то винаги се връщало.

Постепенно момиченцето пораснало. Превърнало се в хубава, стройна жена, която все така самотно обикаляла бреговете. Появявала се като красиво привидение и после пак изчезвала. Морският бриз шепнел в ушите ѝ, докато закачливо се увивал в дългите ѝ черни коси. Много хора шеговито подхвърляли, че той бил единственият ѝ приятел и затова тя слушала само него.

Млади моряци често си търсели късмета, опитвайки да я заговорят. Но винаги било без резултат. Тя продължавала да върви и безмълвно се отдалечавала от тях. Чевърсто катерела скали и се прехвърляла на отсрещни плажове.

Ала минало време. Младата жена спряла да се появява и хората започнали да се питат къде е. Разхождали се по бреговете с надеждата да я срещнат. Носели със себе си храна и дрехи, но нея я нямало. Често местните жители на едно градче се обаждали на своите приятели в съседното. От дума на дума, винаги ставало въпрос за младата жена. Разпитвали се един-друг дали са я виждали и с неприкрита тъга установявали, че не са.

Минало още време. Споменът за нея почти се стопил. Хората забравили за жената. Всички спрели да говорят за нея и продължили да се вглъбяват в ежедневните си грижи.

Един ден обаче България се шокирала от новината за потъването на петролен танкер южно от Шабла. В резултат от това в морето се излели тонове петрол, а много животни и риби намерили смъртта си. Еколози и природозащитници бързо отишли на мястото и се заели с разчистването на разливите във водата и по бреговете. Много доброволци и местни също се включили. От района младежи започнали да изнасят и стотици прелетни птици, които били толкова изцапани с петрол, че не можели нито да летят, нито да ходят. Даже имало свидетели как бездомни кучета се нахвърляли върху тях и ги изяждали.

След цял ден усърдно чистене, група млади доброволци открили в замърсената вода тяло на жена. Тя била мъртва. Носела се върху черната вода, самата тя оцветена в черно. На метри от мястото, където я открили, имало скала. На нея безпомощно се гърчела чайка, също пострадала от нефтения разлив. Тя не можела да разпери крилете си, нито да застане на краката си, но с отчаяни писъци гледала тялото във водата.

В болницата лекарите установили, че жената е починала часове след нефтения разлив. Според разказите на открилите я медиците заключили, че се е хвърлила във водата в опит да спаси птицата на онази скала... но така само изгубила своя собствен живот.

Най-трудно било да се определи самоличността на жената. В нея не били открити никакви документи. Пратили снимката ѝ във всички телевизии и зачакали да разберат коя е тя. А отговорът не се забавил! От почти всички северни краища на Черноморието завалили обаждания. Хората повтаряли едно и също... че това е момичето, което скитало от години по бреговете на Черно море самотно и плахо, кротко страняло от хората и не разговаряло с никого.

В деня на погребението много от хората, които я били виждали, отишли да се сбогуват с младата жена. Те с тъга върнали спомените си за красивото момиче, галено от морския бриз по безлюдните плажове...

С времето всичко се върнало постарому – разливът бил различен, но природата се възстановявала бавно. Корабите потегляли – едни се връщали, а други – не. Туристи идвали и си заминавали. Но когато слизали на брега, моряците разказвали, че са видели жена в морето. Тя им се усмихвала и ги приканвала да отидат при нея. Някои от тях забравяли любима и семейство и се хвърляли в ледените дълбини.

Местни от различни градчета пък твърдели, че видели как безмълвната жена отново преминава по техните брегове. Стъпвала по ситния пясък и с поглед, зареян в нищото, се отдалечавала... Така разказвали те и едни им вярвали, а други приемали всичко за измислица.

Ала децата били най-сигурни в думите им. Те си спомняли как при игрите си на брега им се струвало, че вълните ги викат по име. И как тогава от водата в цял ръст изплувала стройна жена, оцветена цялата в черно. Тя приличала повече на бронзова статуя, отколкото на човек, а в катранените ѝ коси били заплетени водорасли. Жената плачела и молела децата да не си играят там. Повтаряла, че вече ги нямало онези плажове, по които обичала да се разхожда. Сега те били само място, напомнящо смъртно за себе си – без живот във водите и свеж бриз във въздуха...

За това говореха моряците в онази прохладна нощ. Жадно гълтаха от чашите с червено вино и смаяни възкликваха след всяка допълнена подробност от историята. Никой от тях обаче не помнеше да е потъвал петролен

танкер в тези води. Никога черноморските брегове не се бяха замърсявали и легендата, според някои от моряците, бе обикновена измислица. Легенда, скитала от години по вечерните седенки!

Но други от моряците наистина бяха видели жената и не можаха да опровергаят видяното от очите им. Те разказваха на останалите как предишната вечер пътували с кораб от нос Шабла за Каварна. Малко преди да достигнат крайната си дестинация, станали свидетели на същата картина, позната им от историята за нефтения разлив. Стройна, дългокоса жена изплувала от дълбините на морето. Водата около нея била наситено черна и тя също била в този цвят. Чертите на лицето ѝ почти не личали, а в косите ѝ имало заплетени водорасли. Стояла изправена в цял ръст върху водата и гледала към тях. Вълните шепнели имената им, а тя ги приканвала с жестове да отидат при нея. Заслепени, моряците били готови да се хвърлят във водите, когато някъде отзад се появил друг кораб.

Това бил кораб, превозващ боеприпаси, докато те самите нямали товар на борда. Оказало се, че тя примамвала екипажа на бойния кораб. Последното, което моряците видели, било как колегите им от другия кораб се хвърлят един по един във водата... Сякаш жената искала да ги избие нарочно само заради нещата, които превозват; това вероятно бил нейният опит да предпази света от нови бедствия и войни...

На следната вечер други моряци се отдадоха на пиене и разговори до камината. Разказваха легенда, отдавна забравена по нашите земи. Повтаряха и случилото се на другарите им от предишната нощ. Искаха да намерят логично обяснение за станалото, но такова просто нямаше!

Луната и звездите премигваха невинно върху необятния небосвод, докато безброй умове послушно се носеха по вълните на съня. А някъде там, в нищото – ситни капчици дъжд западаха безшумно. Пухкавите облаци се оглеждаха в морската вода, ала не виждаха отражението си, защото тя бе черна! Вълните тихо припяваха своята песен, а нежният бриз галеше едно отдавна забравено привидение...

Дух на жена, който пази водите на Черно море, бродеше по безлюдните брегове и ревностно закриляше при-

родата и водата. Дух, който бе открил покой единствено тук – на североизточните брегове, останали негов дом дори и след смъртта.

СКИТНИЦА

Уморена от всичкото време,
ще прекося града.
Ще вървя без посока, без време,
от лъчите аз ще крада.

Ще се мотая по улици прашни,
без оръжие сред хората зли.
Ще се вирам в лицата им страшни
и през стъклата на техните коли.

Накрая, след всички картини,
ще се прибера на топло у дома.
Там, при моите светини
и мислите, дълбоко във ума.

Ще седна тихо в тишината
с лист и молив във ръка.
В мрака ще реда словата
и така – до сутринта...

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА СЪЛЗА

Роди се на върха на една скала, наред морската шир. Прогледна веднага и първото, което съзря, бяха вълните. Възхищаваше се на красотата им. Сякаш милиони малки сълзи бяха слети в едно и се разбиваха в скалистия бряг. Всеки път, когато докосваха твърдите камъни, издаваха толкова силен и страшен шум, че тя потръпваше. Искаше да е една от тях! Да се чувства закриляна и безстрашна, да не е сама, а да е част от това цяло.

Болката ѝ беше майка, а разочарованието – баща. Двамата не ѝ даваха да диша, нито да се движи! Тя само безпомощно гледаше към вълните и с последни сили се бореше да се освободи. Всяка секунда за нея бе година и всяко ново усилие – битка. После сестра ѝ се роди. Взе болката ѝ и тласна сестра си напред. Сълзата се плъзна по гладка женска кожа. Целуна устни – плътни и сочни, но солени по краищата. Там тя усети присъствието на други свои сестри, но те отдавна бяха полетели с морския бриз. Само сол бе останала, сякаш за да напомня, че ги е имало.

Сълзата затъгува за своите сестри. Не искаше да се изпари във вятъра... искаше да достигне морето! С последни усилия се спусна към нежната, кръгла брадичка. Спря се за момент, а после политна надолу. Усети въздуха. Усети и свободата. За този кратък миг тя почувства какво е да бъдеш щастлив!

После вятърът я изтръгна от приятното чувство. Хвана я, като ѝ попречи да падне в морето. Носеше я дълго време над водата. Слънчевите лъчи на моменти преминаваха през прозрачното ѝ тяло. Стопляха я за кратко, а после вятърът отново я смразяваше. Тя отчаяно се бореше със захвата му, но бе слаба, за да се изтръгне.

Секунди минаха за вятъра, но години за сълзата по време на този полет. Тя остаря и се смали. Беше твърде

малка и твърде безсилна, за да се бори вече. Вятърът разбра това. Вгледа се в нищожната ѝ форма и в забавените конвулсии на тялото ѝ. Тогава реши да я върне там, където се бе родила. Прелетя над скалистият бряг. Спря се над най-високата скала и я пусна.

Тя докосна отново женските устни. Срещна последната своя сестра и с болка погледна към синевата. Изуми се, когато осъзна, че се приближава към нея. Чу приглушен шум, а после се сля с многобройни водни молекули. Превърна се във вълна: силна и щастлива. Но нали нейна майка бе болката? Бе се родила, за да страда!

Малко преди да се разбие в скалистия бряг, докосна лицето на млада жена и се огледа в очите ѝ. Това бяха прозорците на стария дом на сълзата. Поиска да се върне обратно там. Изтръгна се от вълната и се огледа за сестрите си, но не откри нито една! Само тя бе останала, запечатала цялата болка на един човешки живот, неспособна да се изпари, нито да избяга...

ПОЛЕТ ЧРЕЗ АВТОХИПНОЗА

Случи се през лятото. Лежах в леглото си и не мислех за нищо. Чувствах тялото си леко като перце. Гласът на водача от аудиохипнозата ме вкарваше все по-навътре в съзнанието ми. Исках да видя какво ще се случи! Дали ще си спомня миналото или ще видя нещо, което да промени бъдещето...

„Надолу, надолу, надолу...“ – повтаряше гласът от хипнозата. Намирах се на стълба, спускаща се от дебрите на ума ми. Слизях по стъпалата ѝ все по-бавно. С всяко ново стъпало ставаше по-трудно да остана съсредоточена. Мислите ми безжалостно удряха с юмруци по стените на мозъка ми. Исках да ме отклонят от пътя „надолу, надолу, надолу...“

Тогава се случи! Попаднах в зелена гора, обсипана от ярка слънчева светлина. Усетих мириса на борови клонки. Лъчите на слънцето полазиха лицето ми... Това означаваше, че регресивната хипноза най-после подейства. Вече не усещах зверските напъни на мислите да нахлуят в съзнанието. Те просто бяха изчезнали, а аз бях в пълна хармония. След няколко секунди осъзнах, че се люлея на люлка. Намирах се поне на около сто метра над земята. Височината не ме притесняваше, макар че по принцип се страхувам от нея. Бях заобиколена от невероятно високи и масивни дървета. Сякаш люлката бе завързана за един от тези гиганти. Пред мен се разкриваше пропаст, след чийто край се виждаше огромно поле, а зад мен долу в ниското имаше площадка за игра. Опитах се да съсредоточа погледа си над нея. Видях хора, които отвисоко наподобяваха мравки. Долавях размитите тонове на гласовете им. Люлката леко се полюшваше ту над тях, ту над пропастта... а аз бях все тъй лека и щастлива.

Монотонното движение на люлката ме успокояваше напълно. Макар и да бях в състояние на хипноза, аз съвсем ясно усещах вятъра, породен от скоростта на люлката. В гърлото ми се бе настанил приятен гъдел като онзи, когато правиш нещо опасно, но въпреки това ти харесва. Чувах шума от листата на дърветата, усещах студенината на синджирите в ръцете си, а няколко птички закачливо чуруликаха около мен. Сякаш се бях сляла с природата на стотици метри във въздуха...

Близо няколко минути бях в това състояние. Чувствах се като най-безгрижния човек на Земята. Необременена от болките на физическото ми съществуване, просто се реех там горе на онази люлка сред птиците и дърветата. С цялата си същност не исках този момент да свърши. Бях готова да оставя всичко от живота си до момента, само за да остана там.

Но тогава нещо се случи! След тези минути на блаженство люлката сякаш се откъсна. Политнах към земята. Тогава приятният гъдел, който бях усещала до този момент, прерасна в страх. Виждах всичко наоколо размазано заради скоростта, с която падах. Усещах как все повече се приближавам до земята и секунда преди да падна... полетях! Беше невероятно. Почувствах се като птица – лека и щастлива. Прелетях над цялата гора. Ръцете ми бяха широко разперени. С възглавничките на пръстите си усещах свежестта на въздуха... Тогава пред себе си видях ярките лъчи на слънцето. Заслепиха ме, подскочих в леглото си и се събудих.

В този момент чух как регресивната хипноза свършва. Звукът в слушалките ми замря. Аз обаче още усещах онзи страх в гърлото. Отне ми доста време, преди да се съвзема. Отворих очите си и съзнанието ми изцяло приключи своя полет. Дълго време страдах от носталгия по онова блажено чувство... Много пъти опитвах да се върна на онова място посредством хипнозата. Но всичко беше напразно.

Мистерия остана символиката на люлката, площадката, райското кътче и скъсването... но седмици по-късно имах отговор за тях. Бях сигурна, че люлката представляваше парапланерът, с който се спуснах по-късно над града. Полетът ми достави същите удоволствие и страх, как-

то изпитаното чрез хипнозата. А площадката за игра... тя беше поляната, от която приятелите и семейството ми наблюдаваха събъждането на моята мечта!

Разказът е отличен с наградата за млад автор в националния конкурс „Състояние на полет“ – 2012 г.

КОЗИРОГ

Нося само черно,
но сърцето ми е бяло.
Доверчива съм безмерно,
макар да не е зряло.
Често съм във сянка –
старая се да не изпъквам.
А от духовната си дрямка
сама си се измъквам.
Вярна съм на всички,
които ме обичат.
В лошо настроение
рядко ме засичат.
Упорита съм само
ако знам, че съм права.
На всеки давам рамо –
такъв си ми е нрава!
Рогата ми са остри,
даже мога да покажа.
Ако гневът ми се изостри,
с копито всичко мажа.

Да, просто съм обикновен човек,
поезията е моята наркоза.
Използвам я отдавна като лек,
превърнах я в поредната си доза.

НЕПОЗНАТ

По улиците мирише на нощ. Лампите разпръскват светлината си. Душите на дърветата окапват по тротоара, а сенките се лутат в търсене на пристан. Искрящото лунно око премигва над Карлово, докато звездите небрежно се губят в устните на нощта. Последните хора енергично препускат в мрака, преди окончателно да се скрият по домовете си. Отнякъде се носи дим на цигара. Разстила се в тънък облак и отлита в безкрая. За миг котешки кръсък раздира тишината. Изплува от нищото и после отново се гмурва в него...

Някакъв мъж седи на пейка в парка. Пуши, наблюдава и краде от мириса на прясно сготвена вечеря. Дълбока самота гнети душата му. Спомени връхлитат ума му и се отразяват върху сферите на очите му. Движенията, които прави, са премерени и дори пестеливи. Вдига дясната си ръка, за да дръпне от фаса, а после бързо я отпуска обратно в скута си.

Когато цигарата привършва, изважда друга. Пали, засмуква жадно и от нея. Задържа дима в себе си, докато не усети болка в сърцето. После с тежка въздишка го изкарва навън. Повтаря същото, докато не дойде ред и на следващата цигара. Пулсът му прескача, прекъсва и даже спира. Той е сам в мрака... насаме със своята болка.

Упорити спомени за думи и сълзи, смесени в гъста консистенция, го поглъщат изцяло. Той е толкова самотен сега! Ако мъчението бе океан, той щеше да е удавник. Татуирал образа на изгубеното, се давеше в омраза към себе си. Омраза, породена от времето, когато не бе оценил онова, което притежаваше.

И пушеше, пушеше, пушеше... издигнал димна завеса в студения мрак. Улиците замряха съвсем, хората прекрачиха праговете на уютните си домове, лунното око про-

дължи да премигва, а котките не спряха да крещят с лудешки бяс.

Нощта навън пулсираше единствено за умиращите и за вече мъртвите. Живите отдавна ги нямаше! Те се криеха в своите домове, послушно потънали във вълните на съня... Но той от кои беше? От умиращите или от мъртвите?

Нощните часове изтичаха между пръстите му. Нижеха се като мъниста от старческа броеница. Мракът започна да губи своя блясък. Сивота възцарува върху небесния свод и дори луната посивя от недоволство.

Мъжът все още пушеше на онази пейка. Десетки цигарени трупове се разпростираха край него. От отсрещния тротоар чу тропот на токчета. Русокоса стройна жена, минаваща двайсетте, бързаше за работа.

Мъжът вдигна глава и я позна. Студена пот обля челото му. Жената усети, че някой я наблюдава и машинално погледна към отсрещния тротоар. Там, на пейката, един клошар бе вперил поглед в нея. Тя изсумтя, надменно обърна главата си и продължи напред.

Но той не бе клошар... просто тя бе забравила обряза на баща си. За нея той беше боклук, отдавна хвърлен в кошчето от спомени. За него тя бе всичко – всичко, което имаше, и което не опази.

*Животът винаги наказва родителите за безхаберие-
то към децата им...*

НОВОТО УЧИЛИЩЕ НА АНИ

Ани беше едно обикновено момиче с обикновени мечти и копнежи. Възприемаше света като голяма възшебна книга и с нетърпение всеки ден четеше от страниците ѝ. Обикновено приказката в тази книга бе хубава, но имаше дни, в които напълно се променяше. Ани ходеше на училище, излизаше с приятели и правеше всичко, каквото правеха останалите деца на нейната възраст. Животът ѝ бе красив като песен, но както знаем, всяка песен си има край. Краят на нейната настъпи след седми клас.

Тъкмо беше взела изпитите си с висок успех и сега трябваше да реши дали да продължи в старото си училище или да отиде в ново. Повечето ѝ съученици непрекъснато говореха за други градове, в които възнамеряват да продължат образованието си. Нея обаче я беше страх от подобна промяна. Не искаше да се разделя с града, в който живее; с училището, в което учи, нито пък с приятелите си. Затова реши да остане в същото училище. Подаде документи за приемане в чуждоезикова паралелка и зачака резултатите. Седмица по-късно излязоха списъците с приетите ученици и когато Ани разбра, веднага се запъти към училище, за да потърси името си в някой от тях. Тя силно се надяваше момичетата и момчетата от стария ѝ клас да са променили решенията си и да са останали в същото училище, за да бъдат отново заедно. Тайно се молеше и повечето от тях да се окажат в нейната паралелка...

Щом стигна до училището, сърцето ѝ заби като гонг. Прекрачи прага и се запъти към една от стаите. Когато се изправи пред таблото, трескаво започна да търси името си сред приетите в чуждоезиковия профил. Но осъзна, че нейното име го няма там. Няколко пъти прочете внимателно всичките 29 имена и – нищо. Потърси името си и в другите списъци, но пак го нямаше. Със сълзи на очи се запъти към

дирекцията, очаквайки отговор на всичките въпроси, които се въртяха из главата ѝ. След едночасови проверки от страна на учителите и директора се оказа, че документите на Ани са изчезнали. В архива бе само информацията от положените изпити след седми клас, но документите, подадени за паралелката, бяха потънали вдън земя.

Стреснато и уплашено, момичето се прибра вкъщи. Разказа всичко на родителите си и дълго плака. Плака от мъка, защото трябваше да изчака още един месец, за да подаде новите си документи и да се надява да я приемат. Плака и заради още нещо – чуждоезиковата паралелка бе попълнена още при първото класиране и повечето от децата вътре бяха от стария ѝ клас.

Но родителите на Ани решиха да не чакат толкова дълго. Те бяха ядосани от тайнствения начин, по който документите на момичето са били изгубени, затова решиха да я преместят в друг град. Когато споделиха това с нея, сякаш ѝ удариха шамар. Шокът от новината за Ани беше голям, но родителите ѝ бяха решили да не остава в старото си училище. Не искаха нещо отново да се обърка и да се наложи детето им да учи в обикновена паралелка. Знаеха, че Ани е много добра в изобразителното изкуство. Затова още на следващия ден отидоха в Пловдив и говориха с учителите в едно от училищата за изкуства, разположено близо до центъра. Уредиха всичко и Ани пусна документите си за второто класиране.

Месец по-късно разбра, че е приета и че от петнайсети септември вече ще бъде в 8. „а“ клас. В началото бе уплашена от мисълта, че ще бъде сред нови деца, които никога през живота си не е виждала, и в нов град, напълно непознат за нея. Все се тревожеше как ще се справя сама без родителите си. Знаеше, че ще трябва да живее и в обществото, което допълнително усложняваше нещата в представите ѝ. Но колкото по-близо идваше големият ден, толкова повече мнението на Ани се променяше.

Когато септември навлезе в календара, тя започна да става дори нетърпелива. Страхът бе изместен от любопитство и радостно очакване. Чудеше се какъв ще е новият клас, какви ще са новите хора. Дори си мечтаеше как ще намери нови приятели и ще бъдат постоянно заедно. Беше си представяла хиляди пъти първия учебен ден и начина,

по който ще се запознае с новите си съученици. Купи си нови дрехи и броеше дните до заветната дата.

И ето, че стана четиринадесети септември! Ден делеше Ани от „новото начало“, както го наричаше тя. Той премина в приготовления и вълнение около онова, което щеше да се случи утре. Когато се увери, че всичко вече е готово, тя потъна в царството на сънищата, където цяла нощ рисуваше картините на утрешния ден. Те бяха с ярки цветове и пъстри багри, които караха момичето да се чувства добре и да вярва, че нещата ще се развият точно така, както тя иска.

ГОЛЕМИЯТ ДЕН

– Ставай, Ани, време е! – чу познат глас отнякъде.

Ани отвори очи и погледна усмихнатото лице на майка си, надвесено над нея. Обърна поглед към часовника на стената и осъзна, че е 7:00. Скочи от леглото и облече бялата дантелена рокля, купена преди няколко дни специално за случая. Тържеството за първия учебен ден започваше в девет часа и Ани се надяваше да пристигне там навреме. Когато бе сигурна, че е готова, всички се качиха в колата и потеглиха. Времето беше облачно и мрачно. Деца с букети и чадъри припкаха из града и Ани едва успяваше да ги зърне през прозореца на стария шевролет. Вътрешно бе много развълнувана. Въображението ѝ продължаваше да рисува картини от предполагаемата обстановка.

Пристигнаха и Ани влезе в огромния училищен двор. Беше го виждала и предишните пъти, когато бяха ходили до училището, но днес ѝ се стори много по-голям. На фона на мрачното време този двор изглеждаше дори страшен. Ани се отправи към голямата сграда, където всички вече се бяха събрали. Имаше много родители и деца от всякакви възрасти. Родителите ѝ, плътно до нея, търсеха новата класна ръководителка. Когато я откриха, Ани погледна към децата зад нея. Всички бяха спретнати и елегантни, което я наведе на мисълта, че са от богаташки семейства. В един момент искаше да се откаже, защото някакъв страх отново

я обгърна. Тогава класната я хвана за ръка и усмихнато я прикани да се запознае с новия си клас. Ани беше срамежлива, макар че през всичките години от живота си се бе запознавала с много деца и възрастни. Не успя да каже нищо, само гледаше децата, подредени в редица. Учителката я успокои, че ще я представи, щом се качат в класната стая, и продължи да я държи за ръка.

Когато се качиха горе, всички си избраха по едно място и седнаха. За съжаление на Ани нямаше дете, което да е без другарче, и тя трябваше да седне на последния чин сама. Нещата досега не се развиваха така, както момичето си ги бе представяло, и тя усети как настроението ѝ бавно спада. Почувства се съвсем тъжна, когато учителката я представи пред новите деца, а те я изгледаха с пренебрежение и дори със злоба. Това накара детското ѝ сърце да забие учестено и сълза на разочарование да се появи в очите на момичето. В един момент Ани спря да слуша думите на класната си – очите, които непрекъснато я съзерцаваха от всички страни, караха цялото ѝ тяло да настръхва. Правеше се, че не ги вижда и продължаваше да гледа към дъската с престорен интерес.

Когато часът свърши, учениците станаха от чиновете и много от тях моментално се изстреляха през отворената врата на класната стая. Други останаха вътре и все още гледаха новата си съученичка. На един от чиновете се бе събрала група момичета. Ани мина покрай тях и ги погледна, а те зашушукаха нещо и избухнаха в свиреп кикот. Това много я нарани и тя побърза да напусне училището. Беше ясно, че всички деца в новия ѝ клас се познават отпреди и че това ще се окаже минус за нея. Но когато отиде до колата при родителите си, се престори на щастлива. Нарисува на лицето си широка усмивка и им каза, че новият клас е хубав.

Това, разбира се, не беше така, но тя просто не искаше да ги притеснява. Оставиха я в общежитието, което беше през една улица, откъдето започваше нейният нов живот. Тя видя как колата завива зад улицата и осъзна, че вече е сама. Може би много други деца на нейно място щяха да се радват, но огромна тъга обви сърцето на Ани. Първият учебен ден не мина никак добре, а и все още не се бе запознала с никого. Седна на леглото в полупразната

стая и започна да разопакова багажа си. Тук щеше да живее близо девет месеца с изключение на ваканциите и когато тази мисъл се натрапи в съзнанието ѝ, тя се стресна. Запита се кога ли ще се появи момичето, с което ще дели стаята в общежитието. Бяха минали два часа, а нея още я нямаше. Ани искрено се надяваше поне в нейно лице да срещне дружелюбен човек.

НОВ ПРИЯТЕЛ

Стана време за лягане. До това време Ани няколко пъти бе говорила с родителите си по телефона. За да бъдат спокойни, че не е сама, си позволи да ги излъже, че момичето, с което дели стаята, се е появило. Това обаче не беше така. От съседните стаи се чуваше смях и музика. Цялото момичешко крило на общежитието се бе събрало и празнуваше началото на учебната година. Ани изгаси лампата и легна в леглото си, плачейки в тъмното. Дълго време мина, преди шумът от съседните стаи да изчезне и тя да заспи.

Някъде към три часа сутринта странен шум я събуди. Усети как някой вкарва ключ в ключалката на вратата и го завърта. Отвори широко очи и погледна към стената. В този момент видя как лампата се святка. Обърна се към вратата и видя момиче, което тътреше куфарите си от коридора в стаята. Това трябваше да е Нина, но Ани така и не успя да каже нещо, защото беше стресната от вида ѝ. Момичето бе облечено в черно кожено яке със стотици ципове и капси по него. Носеше черен кожен панталон и кубинки. Лицето му бе скрито зад маската на тежък черен грим, а на врата му се мъдреше нашийник с шипове. Сякаш някаква сянка бе влязла в стаята в този момент.

Най-после събра смелост и се реши да заговори момичето. Докато то беше в банята, Ани стана от леглото и оправи омачканата си пижама. Изчака момичето да излезе и я поздрави. То обаче не обърна голямо внимание на поздрава, а направо легна с дрехите и кубинките си върху покривката на леглото и заспа. На Ани това се стори доста грубо и още повече я натъжи. Чудеше се дали Нина е

опасна. Беше чула хубави неща за нея от директора, но видът ѝ бе странен и я плашеше. Легна отново и заспа.

Точно в 6:30 алармата ѝ започна да звъни. Време беше за училище! Лениво се размърда под завивките и чу неодобрителни звуци от леглото отсреща. Явно Нина не бе в настроение за училище, но за изненада на Ани, стана доста бързо. Отиде в банята и двадесет минути по-късно излезе с подновен грим и други дрехи. Когато и Ани се оправи, беше време да потеглят към училището. На прага на вратата Нина я погледна и я попита:

– Как ти е името?

– Ана, а ти как се казваш?

– Нина, приятно ми е! – Момичето изрече тези думи с усмивка, докато подаваше ръка на Ани.

Тя също се усмихна и започна да ѝ задава въпроси като онези, които хората си задават, за да се опознаят. Оказа се, че Нина е в десети клас и е привърженик на стила „готик“. Това обясняваше черните дрехи, кубинките и странния грим. Но иначе момичето ѝ се стори доста приятно. Не беше никак страшна, всъщност бе доста забавна. Вървяха заедно до училище и се разделиха, когато звънецът би за първия час.

Ани отиде в кабинета си и там отново срещна строгите погледи на новите си съученици. Разговорът с Нина обаче я бе заредил положително и тя реши да направи първата крачка към опознаването на класа си. Отиде до едно момиче и му се представи. Момичето я погледна подигравателно и не отговори. В този момент учителката по рисуване влезе и всички насядаха по чиновете. За Ани отново бе запазен изолираният най-отзад последен чин. Тя се настани на него и през целия час записваше нещата, които учителката искаше да си носят за другия ден. Едно от момчетата пред нея се обърна и я помоли за химикал. Тя извади един от несесера си и му го подаде. В края на часа обаче той се обърна и видимо развеселен, ѝ подаде химикалката на две части. Тя се изуми как изобщо е успял да я счупи и когато го попита защо, той ѝ отвърна:

– О-о-о, много ли пари си дала за него? Сигурно си толкова бедна, че само него можеш да си позволиш...

Този коментар дълбоко обиди Ани. Не знаеше защо момчето говореше по този ироничен и заядлив начин и се

засегна много, когато класът започна да се смее и да го аплодира. Явно всички се смятаха за нещо повече от нея, само защото са от големия град. Останалите часове също не минаха гладко. За един ден успяха да скрият раницата на Ани, да залееят дрехите ѝ с вода, да я спънат и дори едно от момичетата се опита да я оскубе. Всички я наричаха с разнообразни епитети. Държаха се с нея като с човек втора ръка и това караше стомаха ѝ да се свива на стафида. Тя нямаше смелост да отиде при учителите и да се оплаче. Просто беше нова и се надяваше това отношение да стихне с времето. Но това не стана.

Месеците минаваха, а всеки ден бе истински кошмар за момичето. Момичетата и момчетата от нейния клас се забавляваха за нейна сметка. Въвличаха я в неприятности и я обвиняваха за неща, които не бе сторила. ТорМОЗЪТ беше и психически, и физически. Това до голяма степен се отразяваше на оценките на Ани. Веднъж, когато я изпитваха по литература, класът не ѝ даде да се изкаже. Учителката видя това, но не каза нищо. Винаги, когато Ани започваше да говори, се чуваха думи от рода на: „Млъкни“ и „Шшшт!“ Никой не се опита да я опознае, нито да я заговори нормално. Единственото, което четеше по лицата на другите, бе агресия и пренебрежение.

За щастие, не беше съвсем сама! Опора през цялото време ѝ бе Нина, макар и отношението на останалите към нея да бе същото. И двете бяха мразени без причина. Ани – защото бе нова, а Нина – защото бе искрена и показваше смело стила си пред другите. Разбира се, това ги плашеше, защото се страхуваха от различното. То не можеше да се побере в главите им и те решаваха да го отхвърлят по най-жестокия начин. За сметка на това Ани и Нина с времето станаха много добри приятелки. Споделяха си всичко, макар и вкусовете им да бяха различни. Нина научи Ани да свири на китара, освен това ѝ помагаше с уроците.

След края на първия срок нещата сякаш вървяха в положителна посока. Благодарение на подкрепата на новата си приятелка, Ани започна да подобрява успеха си в училище, защото се научи от Нина как да не обръща внимание на останалите и да не допуска те да ѝ влияят. Освен това учеше по цяла нощ и напълно се потопи в света на книгите и учебниците. Той беше единственото място, къде-

то срещаше разбиране и където никой не я обвиняваше за нищо. Впоследствие обаче се зароди нещо друго. Съучениците на Ани започнаха да ѝ завиждат за оценките. Тя, сякаш от нищото, се издигна до отличничка и на класа това не му харесваше. Тормозът продължаваше всеки ден. Все пак тя съумяваше да се справи до някаква степен.

За рождения си ден нямаше кого да покани. Единственият присъстващ бе Нина и двете го отпразнуваха в малка сладкарница близо до общежитието. Нина подари на приятелката си голям дневник, в който да записва мислите си, защото смяташе, че само на написаното може да се придаде смисъл. Оттогава Ани водеше дневника си всеки ден и това донякъде я успокояваше. Често прелистваше страниците и си припомняше случки от предишните дни. По този начин нищо не забравяше, но заради добрината си никога не се опита да си върне за болката, която съучениците ѝ бяха причинили.

ПРОЕКТЪТ

Ето, че дойде април. Два месеца оставаха до края на учебната година и Ани с нетърпение ги очакваше. В един от часовете учителката влезе и каза на класа, че са покани да участват в проект на общината. Обясни им, че от тях се иска задружно да нарисуват пано зад градската библиотека. На него трябвало да бъдат изобразени ученици в класна стая, като всеки един от класа щял да работи над образа на отделен ученик. Основната идея била от отделните рисунки да се получи една обща и тя да представлява паното. На съучениците на Ани това им се стори интересно и те цял ден правиха планове какво да нарисуват.

Ани беше готова отдавна, защото смяташе да нарисува себе си – как седи на последния чин. Вече знаеше, че ще я упрекват, когато видят какво е нарисувала, но това не я интересуваше. Към края на деня, както обикновено, си седеше на последния чин и чакаше малкото междучасие да приключи. Тогава една от съученичките ѝ се доближи до нея. Тя за пръв път от началото на учебната година ѝ се усмихна и я попита какво ще нарисува на паното. Първо-

начално Ани бе доста изненадана и се отнесе с недоверие към този въпрос. Смяташе, че ще се опитат да ѝ направят номер, и затова не отговори.

На другия ден рано сутринта целият клас се бе събрал в дъното на стаята. Всички трескаво обсъждаха нещо. Ани влезе и дори не погледна към тях. В един момент обаче чу как всички дружно викат името ѝ. Искаха да отиде при тях и тя го стори. На чина, до който се бяха събрали, видя множество рисунки, подредени една до друга. Класът наистина се бе захванал сериозно със задачата и сега искаха да добавят рисунката на Ани, за да завършат модела на паното, преди да го нарисуват на стената. Освен това знаеха, че тя рисува наистина хубаво, и им беше любопитно каква е нейната идея. За щастие, тя носеше своята рисунка и я показа пред всички. Самата рисунка бе като истинска и съучениците на Ани зяпнаха от възхищение. Забелязаха самотния чин и момичето, отпуснало глава върху него, и със сигурност разбраха, че Ани е нарисувала себе си. Но това нямаше значение, защото приеха рисунката и за пръв път не обвиниха за нищо съученичката си. Дори я помолиха да им помогне да завършат черновите си и тя с удоволствие прие.

Ани завърши и поправи много от рисунките им, и щом моделът на паното бе готов, го занесоха при учителката, за да видят дали ще го одобри. Когато видя невероятните рисунки, подредени една до друга, учителката им остана без думи. Тя не очакваше точно от този клас толкова сериозно отношение към възложената задача. Но когато се замисли, проумя, че те са станали художници! Тях ги бе обединило изкуството – проектът ги бе сблизил до такава степен, че бяха рисували като един човек. Забеляза как всички искаха колкото се може по-бързо да нарисуват паното на гърба на сградата. На следващия ден тя ги заведе и този път не се страхуваше, че някой може да счупи или да повреди нещо. Беше горда с учениците си, които се бяха променили в името на общата идея. Те не само рисуваха – те изживяваха рисунките си.

Мина седмица, преди паното да бъде завършено изцяло. И тази седмица беше най-хубавата за Ани! Всеки търсеше мнението ѝ, всеки я питаше как да смесва боите си за по-хубав нюанс... Това накара момичето да се почув-

ства полезно и дори обичано. За една седмица всички погледнаха на Ани като на човек не само заради таланта ѝ, но и заради това, което откриха зад него. Осъзнаха, че всъщност тя е много добър и спокоен човек, който не отказва помощта си на никого. След седмица упорит труд и всеобщи усилия, паното беше готово, но имаше нещо различно от първоначалната идея в него. Беше изобразен клас от двадесет и девет момичета и момчета, насядали по чиновете си. Най-отзад стърчеше някакъв празен чин, а най-отпред едно момиче четеше от книга. Това момиче бе Ани и за пръв път получаваше вниманието, което заслужаваше.

Втора награда в националния конкурс „За по-добър климат в училище“ – 2012 г.

ЗА ТЕБ

Ако се чувстваш така,
сякаш никой не те приема
и усещаш как
мракът те обзема...
Ако нямаш надежда,
която безспир
да ти дава опора
и душевен мир...
Ако искаш да избягаш
далече отгук,
да напуснеш всички,
сякаш напук...
Ако искаш да убиеш
болка закърняла,
да унищожиш дните,
що е пропиляла...
Ако намираш смисъл
във всеки куплет –
то авторът е писал
стиха си за теб!

СИНЬО

Диагнозата бе най-страшното нещо в живота на Крис. Името ѝ караше кожата му да настръхне. Макар само на дванайсет, той знаеше какво е левкемия. Животът му изведнъж доби съвсем различна, неочаквана перспектива. Баща му посърна и отслабна от тревогите. А майка му... Крис почти не я помнеше – познаваше лицето ѝ само от семейните снимки. Тя се бе удавила преди десет години.

Невероятно е как един съвсем обикновен ден може да преобърне живота на човека за миг! Бащата на Крис непрекъснато се питаше какво щеше да стане, ако не бяха ходили на плаж тогава. Чувстваше се виновен, защото в онзи ден знаеше, че морето е прекалено бурно, но въпреки това пусна съпругата си вътре. Предаде я на вълните, а коварната им прегръдка изпрати Мария право в ръцете на смъртта. Дори след толкова години още не можеше да си го прости. Така и не погледна друга жена. Вината се бе настанила като скала в сърцето му. Не можеше да я разруши, нито да се отърве от тежестта ѝ. Тя просто седеше там и му носеше болка.

След диагнозата на сина му тази скала стана по-тежка, по-здрава и по-остра. Явор мислеше по цели нощи за неизбежната нова загуба и празнотата, която щеше да се настани в живота му. На моменти осъзнаваше, че се държи като егоист. Не трябваше да поставя чувствата си на преден план – важни бяха Крис и здравето му. Но макар и да знаеше това, бащата не спираше да си представя самотата, която го очаква. Той наблюдаваше как детето му гасне ден след ден и бе сигурен, че ще го загуби. Не можеше да му помогне. Лечението изискваше много средства, а със заплатата на магазинер едва успя да плати няколко химиотерапии. Виждаше бъдещето на сина си, а оттам – и своето, изцяло в черно. За надеждата нямаше

място. Дълбоко в мислите си Явор сякаш погребва Крис, преди да е умрял. Угриженият баща се бе примирил с нещастията и даже обмисляше самоубийство – нямаше да може да понесе и смъртта на сина си.

Като цяло Крис бе обикновено дете. През малкото години от живота си бе успял да си създаде няколко любими занимания – да свири на китара и да рисува. В мелодиите, които излизаха от стария „Фендер“, преобладаваха минорните звуци. Рисунките, облени в студени цветове, сякаш бяха надскочили времето. Крис рисуваше като истински художник, въпреки възрастта си. През последната година участваше в много ученически конкурси и бе спечелил доста награди. Те обаче не го радваха. Само напомняха за липсата на майка му, а той повече от всичко копнееше да ѝ покаже своите успехи.

Искаше да може да поговори с нея, да разбере какъв човек е... Но съдбата му бе отнела тази възможност. Често ходеше на гроба ѝ. Взираше се в портрета върху бездушния мрамор и се питаше какво ли става с човека, след като умре. Този въпрос стана преобладаващ в главата му, когато разбра онази страшна диагноза. Пълното ѝ име бе „лимфобластна левкемия“. Заради нея Крис бе постоянно отпаднал, носът му бе запушен, а лимфните възли около врата му изглеждаха огромни. Същата диагноза го лиши от най-любимото му занимание – да мечтае!

Вследствие на химиотерапията косата на Крис опапа. Това допълнително го притесни. С всеки изминал ден наблюдаваше измененията в тялото си и всеки път, когато забележеше нещо ново, сърцето му се свиваше. Не искаше да умира. Осъзнаваше, че заболяването е лечимо, но и че баща му не може да осигури лечение. Носеше шапки, за да прикрие уязвимостта си – така се чувстваше по-защитен. Те му даваха топлината и уюта, които преди време получаваше от дългите си коси. Често мислеше за училището. То наистина му липсваше. Искаше да види приятелите и съучениците си, но баща му не позволяваше. Нямаше и с какво да посрещне гостите вкъщи... Така дните му изцяло попаднаха в сянката на самотата.

Една вечер Крис усети силна болка в главата. Сякаш стотици остриета се забиваха безмилостно в черепа му. Ако болката бе по-слаба, със сигурност щеше да прехапе устни, без да каже на баща си. В последно време правеше всичко, за да не го натъжава, но тази вечер се оказа невъзможно. Не издържа и започна да вика силно.

Явор чу виковете и се спусна към стаята. Почти веднага откара Крис в болницата. Там лекарите потвърдиха напредването на болестта. Непрекъснато повтаряха, че момчето има нужда от лечение. Според тях трансплантацията на костен мозък със сигурност би помогнала, но за баща му нещата не изглеждаха толкова прости. Операцията беше по-скъпа от къщата, в която живееха. Той не познаваше богати хора, нито някого с власт. Нямахше откъде да осигури средствата, затова просто млъчеше пред лекарите.

Оставиха Крис да пренощува в болницата. Имуניתът му бе силно понижен. Всяка връзка с външната среда можеше допълнително да усложни състоянието му. Явор се прибра вкъщи още по-унил и притеснен. През нощта не можа да заспи. Просто се вираше в черната пелерина на мрака и размишляваше. Крис трябваше да е в болницата постоянно, необходима му бе химиотерапия, нуждаеше се и от трансплантация... Мисли от този род непрекъснато връхлиташа съзнанието му. Накрая реши още на другия ден да обяви къщата за продан. Осъзна, че докато съществува и най-малката възможност детето му да се излекува, нищо не е изгубено.

Сутринта се върна в болницата. Но вместо да заваря сина си, откри притеснените лекари и сестри. Крис бе изчезнал. Никой не знаеше къде е, нито как е излязъл от болницата. Сърцето на Явор щеше да се пръсне. Беше се заблуждавал за своето примирение пред състоянието на Крис! За пръв път от смъртта на жена си реши да излезе от меланхоличната клетка, в която се бе затворил. Не изчака полицията да се появи. Запали колата и, сякаш летейки, премина през всички улици и хората в тях. Отиде право на гроба на Мария. Крис обаче не беше там. Явор дълго се вира в надгробния портрет, умолявайки жена си да спаси детето им.

През това време Крис бе на плажа. Вярваше, че ако умре там, където се е удавила майка му, ще се озове побързо при нея. Момчето просто седеше на ръба на една скала и се взираше в синевата. През тези години бе ходил там многократно, но този път искаше да остане завинаги. Нежният морски бриз галеше голата му глава. Болката постепенно се възвръщаше, но за Крис това нямаше значение. След малко всичките му болки щяха да са минало и най-после щеше да е при майка си.

Унесен, Крис едва успя да забележи гларуса, който прелиташе наоколо. В един момент той кацна до момчето и започна да кряска. Някакво притеснение се разпознаваше в поведението му. Крис не се съобрази с предупрежденията му. Наклони глава над водата и се загледа в отражението си. Птицата продължаваше своите крясъци, които привлякоха вниманието на хората от плажа. Всички впериха погледи в тази странна картина. След миг момчето изчезна. Някои станаха от пясъка, опитвайки се да открият детето с поглед. Други просто се затичаха към скалите. В това време Крис бе вече под водата. Очите му бяха широко отворени. Не усещаше болка. Чуваше само шума на вълните над себе си. Виждаше размития образ на слънцето. Светлината падаше точно върху очите му. Изведнъж видя огромен син силует и усети побутване отляво. После всичко изчезна...

Събуди се в болницата. Беше на операционната маса и го подготвиха за нещо. Силуетите на докторите непрекъснато се разминаваха над главата му... Когато всичко приключи, успя да различи по-ясно болничната стая.

Явор бе задрямал на стола, но раздвижването на Крис го събуди. Запрегръща детето си и хиляди пъти благодари на Бога. Оказа се, че известен музикант е бил сред плажуващите в онзи ден. Разбирайки за състоянието на момчето, той се съгласил да плати всички разноски за трансплантацията!

Сега Крис е здрав. Но никой не разбра как след хвърлянето му от скалите почти веднага се озова на брега. Той самият помнеше само онзи син силует. Музикантът, с когото станаха приятели, му разказа странна история. История за делфин, който се появил преди десет

години и непрекъснато спасявал хора на онова място. Баща му не вярваше на тази легенда, но Крис знаеше, че е истина. Вярваше и в още нещо – че делфинът, който го спаси, бе майка му!

Втора награда в националния литературен конкурс „Най-синьото вълшебство“, посветен на Петя Дубарова през 2012 г.

ЛИСТ

Чист и запазен –
седи сега пред мен.
Бял и празен –
чака той от ден.
Показва празнотата –
онази, която изпитвам,
ала тук, под светлината,
не спирам да опитвам.
Търся думи разни,
които да напиша,
но от опити напразни
сърцето ми въздиша.
Искам да попълня
белия си лист
и с думи да запълня
лика му детски чист.

НАДЕЖДА

За големия свят аз съм никоя. Името ми не е известно с нищо. Само за един тесен кръг от хора аз съм Надежда. Сега този кръг от хора се разшири! Ти вече си част от него, защото предстои да те запозная с историята ми. За мен ще останеш просто непознат, когото може би никога няма да чуя и видя, но за теб името ми ще значи нещо. Няма да те мъча! Започвам по същество. Пиша тези редове в тъмното. Намирам се в голяма и студена стая. Успявам да пробия мрака с помощта на обикновено джобно фенерче. Не включвам лампата, за да не събудя останалите. Те са много болни и се нуждаят от сън, за да се излекуват. Сигурно вече се питаш къде съм? Ами отговорът е лесен – в болницата! И аз като останалите в тази стая съм много болна. Лекарствата, с които ме тъпчат, вкочаняват цялото ми тяло, парализират мозъка ми и ме затварят в свят, който не познавам. Вече забравих лъчите на слънцето. Събуждам се винаги по едно и също време – опитвам се да различа предметите в тъмното, усещам остра болка по цялото си тяло и отчаяно се стремя да чуя мислите си.

Преди време, когато все още бях здрава, получих като подарък дневника, в който пиша сега тези редове. Все още се сещам как го сложих сред купчината безполезни боклуци, вярвайки, че няма да ми потрябва никога. А ето че сега лежа по корем тук, опряла глава на рамото си, и вкопчила ръце в този предмет, сякаш е спасителен пояс. Този дневник е единственият ми изход от света на сенките. Записвам дати, имена и неща, които след време мога да забравя. Пък и само на написаното може да се придаде смисъл! Сега отчаяно търся смисъл в следите на вече отминалия ми живот. Записвам историята си с надеждата да не бъда поредния забравен човек. Искам, който и да си ти

— да откриеш моя смисъл в тези редове и до някаква степен да съхраниш спомен за съществуването ми. Не, не търся съжаление — далеч съм от мисълта за това. Търся само някой, който да изслуша писъците на наранената ми душа. Някой, който да намери поука в моите грешки, за да не се налага сам да минава през тях...

Да започнем от самото начало... За да осмислиш края, нали трябва да научиш началото! А то беше преди точно три години. Бях поредното шестнайсетгодишно объркано хлапе, което мразеше всичко около себе си. Мразеше хората, родителите си, животните и най-вече себе си. Знаеш ли какво е да станеш сутрин и да мразиш това, че виждаш слънцето? Моля се да не знаеш и да не разбираш! Омразата ми като цяло се дължеше на трудния ми живот... Родена съм в малко градче в семейството на учителка и застаряващ бивш полковник. Причината за трудния ми живот са точно те! Скандалите, постоянният психически и физически тормоз над мен и майка ми бяха неизменна част от атмосферата въкъщи. Мама така и не намери сили да се оплаче на някого. Баба и дядо знаеха за всичко, което се случва у нас, но предпочитаха да не се месят, защото вярваха, че баща ми прави най-доброто за всички ни. Истината обаче е, че той беше пияница, ненавиждащ живота си. Навън беше пълен боклук, а само въкъщи показваше „силата си“. Аз също не посмях да потърся помощ. Мама ми бе забранила, защото родителите ѝ бяха починали и, ако случайно баща ми ни изгонеше, оставахме на улицата. Бедната, дори си нямаше приятели, с които да сподели! Тя беше задължена от сутрин до вечер да чисти и готви, затворена между четирите стени на къщата. Имаше час за излизане по магазините и ако случайно го превишеше, баща ми се погрижваше да я „накаже“. Когато нещо не се правеше както трябва, всеки малък предмет ставаше оръжие в ръцете му, а той използваше това оръжие по възможно най-жестокия начин.

Това е като цяло причината да мразя всичко. Тази причина ме чакаше винаги след училище, на канапето пред телевизора. Знаех, че същата тази причина е способна да създаде куп други, които да развалят деня ми, колкото и спокоен да е бил. Но преди три години всичко се обърна на 180 градуса. Майка ми почина след „случайно“ падане. Не

вярвам в празните приказки на баща ми, защото аз знам какво се случваше всеки ден вкъщи. Обаче другите не знаеха и просто приеха историята му за истина. Пред всички повтаряше, че се подхлъзнала в кухнята – паднала и ударила главата си в ъгъла на шкафа. Той, разбира се, през това време бил в другата стая и не разбрал какво е станало. Когато я намерил, викнал линейка, но тя дошла твърде късно. За мен това обяснение и до днес си остава пълна лъжа. Сигурна съм, че след поредния скандал е ударил майка ми и тя е паднала, сцепвайки главата си в кухненския шкаф. Сигурна съм и че е извикал линейката, едва когато е бил сигурен, че е мъртва.

За съжаление, не мога да върна нещата три години назад и поне малко да се опитам да ги оправя. Тогава бях различна, а това, в което се превърнах сега, е съвсем противоположно на старото ми „аз“. Преди бях затворена и почти не говорех, докато не разбрах, че само чепатият език е труден за манипулиране! Принудително пораснах и се наложи да преборя вродената си потиснатост. Наложих да осъзная, че за да получа нещата, които искам, трябва да си отворя устата. Жалкото е, че ако си я бях отворила тогава, може би много от нещата нямаше да се случат по този начин. И така... всичко започна със смъртта на майка ми! Баща ми все повече увеличаваше количеството погълнат алкохол. За отрицателен период от време ме направи своя прислужница и трябваше да заема достойно мястото на мама, иначе ме чакаше онова, което някога тя получаваше. Той съвсем забрави, че съм му дъщеря – сега бях само средството, с което преживяваше дните си. Все повече се увеличаваше времето, през което отсъствах от училище. Плачех и се молах да ме пусне да ида поне за ден, но той гледеше единствено себе си. Накрая напълно забравих съучениците си. Липсата на каквато и да е комуникация и връзка с външния свят ме раздираха отвътре.

За щастие, не мина много време и взех друго решение. Натрупаните гняв и болка натежах на плещите ми. Не исках да прекарам най-хубавите си години в страдание. Събрах нещата си и в една прохладна есенна нощ се престраших и избягах завинаги. Просто излязох от входната врата и не спрях да тичам, докато краката не ме заболяха и въздухът в белите ми дробове не свърши. За пръв

път усетих какво е да си свободен. Отидох на гарата и купих билет за най-скорошния влак. Бях взела всичките пари от портмонето на баща ми и не ми пукаше какво ще се случи с него занапред. Влакът беше за София – качих се и след няколко часа се оказах пред огромната софийска гара. Не знаех какво ще правя оттук нататък, но за мен най-важното беше, че избягах. Като за начало реших да си наема квартира и да си купя храна с остатъка от парите. Те бяха близо 500 лева и бях сигурна, че ще ми стигнат за месец, че и повече. Знаех как да бъда пестелива, което беше добре дошло в онези дни.

Наех си квартира близо до гарата – в един запуснат блок, при една мила възрастна жена. Тя ме прие с отворени обятия. Непрекъснато ме питаше имам ли нужда от нещо и дали разполагам с храна. Само след седмица тя ми стана толкова близка, че ѝ разказах целия си живот и причината да се настаня на квартира в апартаментата ѝ. От този момент тя отказваше парите ми за наема. Каза ми да остана, колкото поискам. Започна да ме обгрижва като свое дете. Самата тя бе много самотна, защото децата ѝ бяха в чужбина. Сещаха се за нея само по празници, а мъжът ѝ беше починал отдавна. Наистина съжалявах тази жена и се радвах, че можем да бъдем самотни заедно. За няколко месеца животът ми стана невероятен. Не бях усещала толкова топлина и уют никога. Бедната жена ме научи на всичко, което знаеше, и се опита да ме изкара от вечните депресия и меланхолия, на които се бях отдала. Невероятно е как с малко проява на загриженост можеш да промениш един човек дотам, че той сам да не успее да се познае. Старицата ми бе като втора майка и никога няма да забравя дните, прекарани с нея. Но всяко хубаво нещо си има и край. Една сутрин се събудих със странна горчилка, която се бе настанила в гърлото ми. За момент усетих как горещи вълни обливат цялото ми тяло. Разбрах, че нещо лошо е станало и веднага отидох в съседната стая, където спеше баба Веси. Започнах да викам името ѝ, но тя така и не отговори. Старческото сърце бе прекратило ритъма си в царството на съня. Мисля, че не плаках толкова за собствената си майка, колкото когато видях безжизненото тяло на тази жена. И до днес не знам защо стана така, но това беше истината.

Последваха няколко седмици, през които апартаментът бе преизпълнен с хора. Децата и внуците ѝ организираха всичко по погребението. Разбра се, че старицата е написала завещание малко преди да умре. Завещанието било заверено при нотариус и когато той го прочете пред всички, само това обстоятелство спря семейството ѝ да ме обвини във фалшифициране. Добрата жена ми бе приписала целия си апартамент. Прекарахме заедно само шест месеца, но явно за нея са били достатъчни да направи такъв огромен жест за мен. Аз наистина не исках да приема, но нямаше къде да отида, а и дъщеря ѝ Светла успя да ме убеди. Само тя бе съпричастна с решението на майка си. Знаеше, че е имала основателна причина, за да направи това. Чувствах се наистина зле, забелязвах злобните и обвинителни погледи на останалите. Сякаш искаха да кажат, че съм убила баба Веси. Така или иначе след две седмици всички се върнаха по домовете си в чужбина и аз останах сама в огромното празно жилище.

Чувствах се много самотна, не преставах да плача. В един момент обаче осъзнах, че няма смисъл да продължавам по този начин. Имах всичко най-важно. Късметът за пръв път бе на моя страна! Имах покрив над главата си, храна в хладилника, ток, вода и всичко, от което се нуждае човек, за да живее пълноценно. Нямаше смисъл да се затварям отново в себе си. Реших да си намеря работа и да се запиша в някое от училищата, защото началото на новата учебна година приближаваше. Успях да си уредя почасова работа в едно заведение. Миех чинии, чистех и подреждах, а заплатата, която получавах, бе напълно достатъчна, за да преживявам и да поддържам апартамента. Записах се в едно столично училище, като се наложи отново да повтарям десети клас, защото нямаше документи за завършването му. Разбира се, трябваше да измисля куп причини, заради които се премествам, и впоследствие да променя някои от данните за документите. Вписах като свой настойник баба Веси, като премълчах факта, че е мъртва. Това бе единственият начин да ходя на училище и никой да не разбере, че живея сама. Ако това бе станало, социалните със сигурност щяха да ме затворят в един от онези домове, в които с децата се случват ужасни неща. Нямаше желание

страховете ми да се сбъднат. Животът ми тъкмо беше потръгнал – доказах си, че имам силата да се справя с всичко.

Нещата вървяха добре. Но птичето каца на рамото само веднъж и почти винаги – в проскубан вид. Щастието ми не се задържа дълго. Когато тръгнах на училище, бях подложена на пълен тормоз от съучениците си. Опитвах да се справя с тях, но не успявах. Пресрещаха ме след училище. Често ме биеха и псуваха по улиците. Наричаха ме с обидни имена и ме въвличаха в действия, за чиито лоши последици не бях виновна. Казвах на учителите, но те така и не взеха адекватни мерки. Мислех си, че с половин час разговор при директора или малко общи приказки ще решат проблема. Но проблемът си оставаше, а съучениците ми ме намразваха все повече. Като се замисля, нямаше конкретна причина за омразата им, просто им трябваше черна овца, върху която да изпробват силата си. Някой, когото да мачкат, за да се чувстват добре. Целият този тормоз ми се отрази прекалено зле. Все повече почнах да се затварям в себе си. Знаех, че не трябва да го позволявам, но стана против волята ми. Истината е, че когато реалността не ти харесва, принудително се изолираш в себе си.

За беда или за щастие, нещата тръгнаха в друга посока. Помня съвсем ясно деня, в който се запознах с едно момче от училище. То дойде при мен и ме вдигна от земята, когато един от съучениците ми ме блъсна в коридора. Направи ми впечатление, че от глава до пети бе облечен в черно. После разбрах, че това момче е от така наречените аутсайдери. Имаше си банда и всички вътре бяха по един или друг начин отхвърлени от съучениците си и от обществото като цяло, но и самите те на свой ред ги отхвърляха. И преди ги бях виждала, но след запознанството ми с момчето започнах все повече да излизам с тях и да ги опознавам. То се казваше Добри, а в неговата група бях наистина желана. Не пропускаха вечер, в която да ме попитат дали искам да излезем на разходка. Бяха самотни и мразени от всички, но се пазеха един-друг. Благодарение на тях се спасих от депресията. В тяхно лице открих и приятелите, от които имах нужда.

Една вечер, при поредната разходка в един от парковете, Добри ме попита дали искам да стана част от

бандата им. Аз отговорих с „да“, но тогава определено не знаех в какво се забърквам. На следващия ден той и приятелите му ме заведоха в заведение на име „The Black Swan“ (Черният лебед). Направи ми впечатление странныят му вид. Намираше се в центъра на София и явно на никого не пречеше, че е там. На вид „Лебедът“, както всички го наричаха, наподобяваше подземие. Вътре заведението съвсем не изглеждаше като обикновените кафенета и барове, които познаваме. На няколко места забелязах обърнати пентаграми и дори обърнат християнски кръст. Атмосферата бе ужасяваща. Претърпкано бе с хора, скрити зад маски от черен грим. Не беше нужно да ми казват, за да разбера, че това е свърталище на сатанисти. Добри и компанията му се настаниха на една от масите в дъното, а аз ги последвах. В това заведение се събираха последователи на дявола. Добри ми разказа, че и те са такива, като ме предупреди да не казвам на никого за нещата, които научих през тази нощ. Отделно ме накара да дам обет за мълчание, като ме увери, че от тази нощ официално съм част от тях. Обеща ми подкрепа и това ми помогна да се почувствам закриляна.

След онази нощ животът ми тръгна в друга посока. Действително бях пазена от бандата на Добри. Подкрепяха ме във всичко и ме обичаха като своя сестра. До средата на месеца целият ми клас ме бе оставил на мира. Това, разбира се, доста ме обнадежди. Започнах да се обличам като останалите от новата си група и да правя всичко, което правеха и те. Няколко пъти станах свидетел на тайнствени ритуали. Впоследствие започнах да се занимавам и с черна магия. В началото просто я изучавах от интерес, но по-късно вече можех да я практикувам. Под леглото си даже криех олтар. За кратко време се превърнах в съвсем друг човек. Съвсем скоро започнах да вземам и наркотици. Първоначално беше само за проба. Добри и останалите непрекъснато ми предлагаха и аз често им отказвах. Знаех, че дрогата е коварна, но след първия ми опит всичко се промени. Казвах си, че няма да вземам повече, но с времето посягах все по-често към нея.

Най-напред започнах да я употребявам по събирания и купони, за да си повдигна настроението. Но за кратък период от време се превърнах от нормален човек в лабилна

личност с мрачно бъдеще. Изгониха ме от работа, от училище също за малко да ме изхвърлят. Почнах с марихуана, но по-късно прибягнах към най-лошия вариант – иглата. Често се случваше всички от групата да използваме една и съща спринцовка на вечер. Накрая съвсем забравихме кои сме. Живеехме главно за поредната доза, която ни караше да се почувстваме живи. Продадох всички вещи на баба Веси, за да си набавя пари, с които да купувам от отровата. Само преди няколко месеца стигнах дотам, че продадох и целия апартамент, при това за „жълти стотинки“. Не знам къде беше отишъл умът ми, но в резултат от отсъствието му ръцете ми приличаха на ренде от дупките на иглата. Нямах възможността да преценявам нещата правилно и просто се сринах. Най-лошото е, че разбирах това, но нямах желанието да кажа „край!“ и да се боря със себе си и със зависимостта.

Един ден, след сбиване между нашата банда и друга такава, полицията задържа всички ни. Цяла нощ киснахме в районното и тогава за пръв път се сблъсках с представителите на закона. Невероятно е как един от полицаите ни псуваше и ругаеше! Това допълнително ме смачкваше психически. Не бях вземала доза от близо един ден и помня, че цялата треперех. Исках или да умра, или да получа от спасителния наркотик. Не помня какво стана по-нататък – всичко останало ми се губи. По-късно разбрах, че ми е прилошало и съм изпаднала в безсъзнание. Закарали са ме в болница, защото състоянието ми било много тежко. Довели са ме точно в тази болница, в която се намирам сега и в която бях принудена да чуя ужасната истина. Когато дойдох в съзнание, лекарите ми казаха, че съм болна от СПИН. Със сигурност е станало при инжектирането със спринцовките.

Не мога да опиша чувството, когато научих това. За един момент целият ми живот мина като филмова лента пред очите ми и осъзнах, че всъщност нищо не съм направила и нищо не съм оставила след себе си. Когато излязох от болницата, нямах пари да си купя медикаменти, с които да забавя разпространението на вируса в организма ми. Нямах и покрив над главата. Може би единственото позитивно нещо бе, че престанах да мисля за drogата. Месеци наред пропиявах живота си съзнателно и когато стигнах

дъното, сякаш изведнъж започна да ми пука за него. Непрекъснато мислех колко съм сама и как ще умра, без никой да разбере. Накрая реших да се върна в старата си къща — почти три години, след като я бях напуснала. Измъчваше ме любопитството какво се е случило с баща ми. Качих се във влака без билет, защото нямах никакви пари, и през цялото време пътувах в една от тоалетните. Когато стигнах до малкия град, разположен в полите на Стара планина, директно се отправих към родната си къща.

На външната врата видях некролог с две снимки. От едната с жален поглед, зареял в пространството, ме гледаше скъпата ми майка, а от другата строгото изражение на баща ми ме накара да потръпна. Някак си предчувствах, че е мъртъв, още преди да видя некролога и да се убедя в това. Намерих баба и дядо в къщата. Не знам защо се бяха настанили в нея, но така и не попитах. От тях разбрах, че баща ми се е обесил малко след като аз съм изчезнала. Старите бяха много щастливи да ме видят и мислеха, че ще остана. Аз обаче им разказах всичко. Казах им за тормоза, за случилото се в София и за болестта ми, а накрая просто си тръгнах. Оставих ги разплакани на канапето, на което някога баща ми се наливаше с алкохол. Още си спомням жалните писъци на баба, която тръгна след мен, умолявайки ме да ѝ позволя да ми помогне. Но вече не исках — за нейната помощ бе станало късно. Знаех, че изпитва вина, задето още тогава не е направила нищо в опит да помогне на мен и майка ми, но не съжалявах, че отказах помощта ѝ.

Дълго време спях по гари и пейки. Накрая реших да се върна отново в София и да потърся Добри и останалите. Намерих ги във вилата на родителите му. Никога не бях виждала по-тъжна гледка. От старите нехранимайковци, бликащи от енергия, не бе останала и следа. Те просто седяха на пода, всеки потънал в своя собствен свят, и дори не забелязаха влизането ми в стаята. След няколко минути на пълна тишина, гласът ми ги изтръгна от размислите им. Последваха дълги разговори помежду ни. Старите ми приятели също бяха заразени с ужасната болест. Знаех, че те са причината да съм болна, но никога не ги обвиних за това. Опитвахме да се подкрепяме и това беше най-важното. Близо месец и половина живяхме заедно във вилата.

После дойдохме в същата болница, където научих за болестта си. Настаниха ни в клиниката. Сега всички лежим в тази тъмна стая.

Записвам последните си дни под светлината на джобния ми фенер, защото усещам, че краят приближава. Отчаянието ми от провала, в който превърнах живота си, когато имах шанс да го изживея пълноценно, ме подтикна да напиша тези редове. Исках името ми да значи нещо за теб! Човек се учи от грешките си и от грешките на другите. Проблемът е, че моите грешки са непоправими и всички поуки от тях за мен са безполезни. Липсата на втори шанс ме кара повече отвсякога да копнея за живота. Искам здравето си – онова, което имах и на което не обръщах внимание. Знам, че с всичко останало бих се преборила, защото веднъж вече успях! В този момент ми трябва единствено здраве. Уви, писано е да умра.

Но се надявам ти, който четеш тези редове сега, да оцениш това, което имаш. Да разбереш колко е хубав животът ти, дори когато си мислиш, че не е. Струва си да живееш! Струва си заради всичката любов, която все още не си получил. Заради хората, които не си срещнал; изгревите и залезите на всеки нов ден; истините и лъжите, наполовина казани; миговете, които ще спират дъха ти и за да разбереш какво наистина означава да живееш. Струва си и заради онези нощи, в които оставаш буден до сутринта; заради хората, които обичаш с цялата си душа; за миговете на щастие, споделени с тези до теб; заради думите, които предстои да кажеш и всички места, които предстои да видиш. Струва си и затова те моля – не пропилявай живота, нито здравето си! Помисли за тези, които ги нямат, а жадуват да ги имат; спомни си за мен... Помни, че този, който тъпче на едно място – никога не оставя следи и изживей живота си, дори когато ти носи болка, защото винаги е изпълнен със смисъл. А болката доказва само, че си жив!

Втора награда в националния литературен конкурс „Огънят на Орфей“ през 2012 г.

МАРТЕНСКО ВЪЛШЕБСТВО

Мария бе възрастна жена. Живееше сама. Беше изгубила съпруга си преди петнадесет години, а децата ѝ живееха в чужбина. Внуците ѝ също бяха там. Обаждаха ѝ се само по празници. Рядко ѝ идваха на гости. Светът сякаш я беше погребал още преди да умре. В улицата, на която Мария живееше, всички бяха погълнати от сивото ежедневие. Сутрин, бързайки за работа, съседите на старицата я подминаваха, все едно е призрак, блуждаещ в пространството. Болеше я! Тъгата, самотата, болката се бяха настанили в сърцето ѝ от много дълго време. Искаше някой, с когото да си поговори. Единствената ѝ компания бяха четири малки котенца, но те не можеха да заместят насладата от разговор с някого. Бедната жена бе забравила какво е да се срещаш с хора. Смъртта беше впримчила в зловещата си прегръдка всичките ѝ приятели и сякаш напук бе оставила Мария да живее в самота.

Монотонността на ежедневието не спираше да измъчва жената. Тя се чувстваше като Робинзон Крузо на самотния остров. Разликата бе, че цивилизацията беше толкова близо, а същевременно и толкова далеч от нея. Можеше да излезе и да заговори всекиго, но хората я отбягваха заради възрастта ѝ. Мария чувстваше, че останалите възприемат възрастните като второ качество хора, а понякога и като склеротици, които не знаят какво говорят. Затова започна все по-често да копнее за смъртта. Очакваше я, но тя не идваше. Викаше я, но тя не чуваше...

Един ден светъл лъч се прокрадна в тази мрачна картина. Мария отиваше, както всяка сутрин, за хляб. На прага на магазина видя дрипаво дете. Сълзите се стичаха по лицето му, а босите му крачета се бяха свили от студа. Жената го съжали и приближи до него:

— Защо плачеш, мило дете? — попита бабата.

– Изгубих кучето си Рижко и сега не мога да го намеря...

– Искаш ли да го потърсим заедно?

– Да! – отвърна детето и избърса сълзите от лицето си.

Близко час двамата заедно търсеха Рижко. От него обаче нямаше никаква следа. Докато обикаляха, възрастната жена разбра, че детето е съвсем само, откакто се помни. Единственият му приятел било кучето. Мария разбираше болката на детето. Съжаляваше го от цялото си сърце и му предложи да дойде в дома ѝ, за да го нахрани. Беше готова да стори и нещо повече – да го приюти при себе си. Тази мисъл ѝ мина през ума внезапно, но се натрапи в съзнанието ѝ за доста дълго време. Ала детето бе погълнато от идеята да намери изгубения си приятел. Благодарни на жената за храната и бързо излезе от къщата.

Все пак Мария беше щастлива! Онези няколко часа, прекарани в търсене на Рижко, се оказаха най-хубавото нещо в живота ѝ от много време насам. За жалост, следващите няколко дни отново потопиха Мария в клетката на забравените. Скучното ежедневие пак спусна черната си мантия над малката къщурка и не искаше да изчезне.

След месец Мария чу странен шум. В началото не го позна... не знаеше дори откъде идва. После осъзна, че шумът е старият звънец, окачен на вратата ѝ. Беше забравила начина, по който звъни. Толкова отдавна никой не я бе търсил, че дори се учуди как той все още работи. Когато отвори старата врата, видя рошаво жълтеникаво кученце. То махаше с опашка и лаеше закачливо. Изведнъж от градината се показа и детето, което Мария бе срещнала преди месец. То се усмихна широко и започна да представя своя приятел Рижко на старицата. Кучето се бе върнало само, а детето идваше да съобщи на бабата радостното събитие и да ѝ благодари.

Беше дошло и за още нещо... с последните си пари бе купило красива мартеничка с Пижо и Пенда. То наистина бе благодарно за проявената доброта и загриженост от жената. Искаше да ѝ се реваншира с една мартеничка – все пак беше първи март! Мария пое с треперещи ръце прекрасния подарък. Години наред не бе получавала нищо. Запрегръща детето и пак му предложи да

остане да живее у тях. То от малко бе останало сираче, обикалящо улиците за парче хляб, така че с радост прие предложението на бабата.

Оттогава Рижко, Мария и детето заживяха заедно в малката къщурка. В онзи първи ден от март, една мартевичка и едно куче събраха две души, пленници на самотата. Никой дотогава не ги бе дарявал с обич, нито с внимание, но това не им попречи да ги намерят един от друг.

*Първа награда в националния литературен конкурс
„С усещане за пролет“ – 2012 г.*

СВЕТЪТ В РАМКА

Един ден съзрях нов свят – част от земната реалност, но и много по-различен от нея. Бях навън и около мен имаше много хора. Никой друг обаче не го забеляза. Всички преминаваха неவிждащи край красотата му... но кой да ги вини? Те бяха свикнали с него! Всеки ден играеха като безучастни статисти във филма, наречен живот, и оставяха на други главните роли. Не забелязваха нито природата, нито изкуството – само себе си и онези, от които имаха нужда. Вярваха в онова, което виждаха с очите си. Отричаха невидимото в името на материалното. Затова аз се отрекох от самите тях. Мнозинството не бяха като мен, нямахме общи интереси. Докато приличащите на мен ставаха сами част от обкръжението ми.

В бурните облаци на мисълта ми онзи нов и различен свят разцъфна като пъстра дъга от милиони цветови нюанси. Най-ясно изпъкнаха две реки, протегнали длани към нищото. Те сякаш търсеха други две длани, които да ги поемат... В далечината чернееха ято птици, а хиляди дървета около мен извисяваха стъбла до самото небе. Сливаха се с него, сякаш отвъд имаше друга земя, където царуваха короните им. По пръстта изобилстваше от есенни листа, но се различаваха от онези в познатата ми реалност. Те бяха безцветни парченца отронени човешки души, паднали в този свят, оставяйки бездушен горния.

Ала пръстта също не беше пръст. Вгледах се и осъзнах, че всъщност е прах от вяра – изгубена и изхвърлена, натрупана тук от векове. Слънцето осветяваше всичко наоколо. Мъдреше се зад стъблата на дърветата като огромно огнено ядро. А може би бе точно такава? Но ядро от центъра на Земята, магически приютено в това различно пространство. Мислех, че наоколо няма никого, но грешах. Едва сега забелязах, че между двете реки стоеше човек. Очите му не сваляха поглед от мен. Опитах да го заговоря,

но не успях. В този свят не съществуваха звуците. Тук властваше тишината!

Исках да се приближа до човека. Исках да му покажа възхищението си от света му, но не успях. Не можех да помръдна. Дори мислите ми бяха изпаднали в кома. Само се вирах в черните дупки на космическия му поглед. Не отделях очи от тях. Бях изумена от красотата им! Но после се съвзех, сякаш бях излязла от транс. Тогава забелязах лицето му – мрачно и зловещо, готово да експлодира в сериозността си. То бе изградено от плевели. Телесни плевели, вкопчени един в друг, които образуваха и цялото му тяло. Светлина от студени цветове падаше над челото му, а отзад все така ярко гореше земното ядро.

Аз бях между два свята. Реалността помещаваше тялото ми, но този новооткрит свят изцяло поглъщаше съзнанието ми. Чувствах се като потомка на нещо овехтяло и старо, родена, за да преоткрие новото и различното. Изцяло исках да се отдам на това тайнствено място пред очите ми! Исках да открия своето парченце душа върху пръстта от вяра и да му вдъхна живот. Механично се запътих към новия свят. Не спирах да гледам човека от плевели. Почти бях стигнала, когато осъзнах най-болезнената истина: светът, за който бленувах, бе затворен в рамка. Всичко беше просто картина на гениален художник, сюрреалистично пресъздал мечтите ми.

Гледах тази картина – този нов свят, още малко. Потъвах в очите на човека в рамката и се възхищавах от таланта, който го бе сътворил. Беше толкова истински! Като че ли бе нарисуван от свръхестествена сила, а не от човешка ръка...

Помислих, че е време да си тръгна. Сбогувах се с картината с последен поглед над всеки елемент. Жадно я запаметих в съзнанието си, за да не я забравя никога. После се обърнах и тогава ги видях!

Тълпа от хора се виеше зад гърба ми. Всички гледаха към картината. Залезът тъжно се разделяше със света, но настъпващият мрак не притесняваше никого. Отронените им души се връщаха по местата си, превръщайки ги в истински човеци.

АЛКОХОЛНО БЯГСТВО

Събуди се рано сутринта. Искаше да се завие през глава и да плаче, докато бучката в гърлото ѝ изчезне. Ясно си представяше как ще плаче с часове, зрението ѝ ще се замъгли, а възглавницата ще се напои обилно със сълзи. Толкова обилно, че щом я вземе, да може да я изцеди...

Беше ѝ мъчно за миналото, което бе пропиляла. За белезите от хората, с които се бе спречквала, и най-вече за това, че премълча една думичка... Нееднозначното, едновременно сложно и просто „ОБИЧАМ ТЕ!“ Но човекът, на когото трябваше да го каже, бе починал отдавна. Пребиваваше в спомените ѝ като незавършен образ от картина.

Беше късно за подобни равносметки, но тя не го осъзна. Самосъжالياваше се за нещата, които не бе успяла да свърши, и за всички чужди атаки, на които бе отговорила с мълчание. През целия си живот воюваше на страната на слабите и затова не разбра, когато се превърна в една от тях.

Реши, че може да е силна само с помощта на алкохола. Той бе нов приятел, но тя искаше да станат по-близки. Дори да умрат заедно, ако се наложеше... Стана от леглото и се облече. Тръгна към бара на отсрещната улица. Влезе и си поръча питие.

Очакваше алкохолът да притъпи всички болки и да избърше сълзите ѝ. Вярваше му, защото винаги бе до нея, когато другите ги нямаше. Затова ту се давеше в сълзи, ту в алкохол. Когато бе разстроена, викаше този приятел на помощ. Вкусът му бе по-добър от този на сълзите, а и никога не ѝ носеше горчиви спомени, за разлика от тях.

Знаеше, че алкохолизмът ще я съсипе, но нямаше избор. Стана зависима, защото той просто беше там, когато всички други ги нямаше...

ПОД БУЛОТО НА ВЕЧЕРТА

Вечерта е прекрасна! Звездите не само блестят – те греят! Чист въздух, тиха музика и пусти улици, загърнати във фина мантия от мъгла; странни силуети, безплътни миражи, бездушни сенки и потрепващи сияния...

В цялата тази картина, гледайки звездите, можеш да чуеш най-съкровениите си мисли. Да усетиш сърдечните си удари и да видиш собствената си сянка. Тъмнината никога не е била така красива. Среща се на всеки ъгъл, във всяко забулено място. Присъства и в сърцето... нужна му е! Нужна е и на светлината. Човек не може да различи светлия лъч, ако той не изпъква посред мрака.

Тъмнината е черното було на вечерта, първообразът на нищото. Зад маската ѝ се крие по една изкривена представа – играе си с умове, развихря въображения и кара кръвта да кипва. Страхуваме се, защото тъмнината е необятна. Свръхестествената ѝ черупка сякаш ще се пропука, ако я докоснем. Мозъците ни са затворени за същността ѝ, защото си я представят като кутията на Пандора.

Но аз не се страхувам от необятното – знам, че съм също необятна! Всичко край нас е необхватно, дори да мислим, че го познаваме добре. Сега копнея времето да спре и да остана тук; макар заобиколена от мрак, да не свеждам поглед от звездите. Да черпя вдъхновение от начина, по който озаряват тъмнината. И да тъгувам, че не мога да им правя компания, че все още не мога да съм една от тях...

СЕЛОТО НА ДЯДО МИНЧО

Гледаш стрелката на стенния часовник и се чудиш как може да се движи толкова бързо... Наблюдаваш я уж за кратко, но после осъзнаваш колко време всъщност си изгубил. Замисляш се и осъзнаваш, че тази малка стрелка отброява времето, което животът никога няма да ти върне. Може да не запомниш този кратък миг на съзрение в часовника, но все някога идва момент, когато започваш да съжеляваш за пропилените в бездействие минути. Искаш да ги върнеш с едничката цел да им придадеш смисъл, но осъзнаваш, че не зависи от теб. И в същия този момент разбираш колко безсилен си пред случващото се в този свят. Чувстваш се като марионетка на времето, чиито конци все повече изтъняват. Страхуваш се от бездната, в която можеш да паднеш след скъсването им. Същата онази бездна на необятното и необяснимото, към която те тика всяко следващо завъртане на часовниковата стрелка. Колкото повече мислиш, толкова повече се страхуваш и това те заравя все по-дълбоко в твоя вътрешен свят...

Това се случи с дядо Минчо в една неделя на април. Досега не беше предполагал колко силен отпечатък е оставило времето над него. Беше нужно само едно невинно поглеждане в огледалото, за да разбере, че залезът на живота му приближава. Първоначално не искаше да повярва, но за много кратко неверието се превърна в страх. Страхът прерасна в паника, а паниката докара възрастния човек до депресия. Затвори се в себе си и отказваше да излезе от плена на собственото си съзнание.

В селото му имаше около тридесет къщи, като само в десет живееха хора. Останалите бяха пусти и празни. Притежателите им бяха заживели в градовете и затънтеното село в полите на Стара планина сякаш бе

потънало в забрава. Съседите на дядо Минчо бяха на неговата възраст. Грижеха се предимно за нивите и добитъка си. Децата и внуците им ги посещаваха от време на време, но не оставаха задълго в селото. Обикновено бързаха да се върнат в града, защото суката в селото ги отблъскваше. Нямаше компютърни зали за децата им, нито кафенета, в които да прекарват времето си. Не осъзнаваха красотата на селцето. Макар да бе идеално за бягство от градската мръсотия и забързаното ежедневие, те бързо го напуснаха.

Дядо Минчо с недоволство наблюдаваше това, защото много държеше на родното си място. Искаше му се в него да има повече млади хора, които да го развият. Сега мислеше как, ако бе по-млад, щеше да се опита да привлече нови жители и туристи. За съжаление, старостта му пречеше. Освен това той бе напълно сам. Жена му бе починала млада, а деца нямаше. Липсата на някой около него го бе вкарала в едно скучно, безцелно лутане из света. Получаваше скромна пенсия от 150 лева, която стигаше за малко неща. Навремето не бе учил в съпо училище и нямаше добре платена работа. Беше избрал да остане в селото, защото спомените там бяха единственото, което притежаваше.

Осъзнавайки как бързо е минало времето, дядо Минчо с недоволство откри колко безсмислен е бил животът му. Не бе оставил нищо след себе си и този факт го измъчваше. Накрая реши, че има два избора. Или да се опита да поправи грешката на целия си живот, или да се примири и да продължи с досегашното бездействие. Избра първото! Нещо дълбоко в него негодуваше от това решение, а вътрешният му глас натякваше старостта му. Минчо обаче реши да се бори. Знаеше, че е стар, но знаеше също така и че няма какво да губи.

Изчака до края на месеца, за да получи пенсия и взе със себе си всичките скрити за черни дни спестявания. Купи си билет до столицата, като се надяваше там, сред гражданите, да измисли как да популяризира селото. Нае си квартира в крайните квартали на града, защото щеше да му излезе по-евтино. После тръгна из модерна София. Възхити се от множеството високи сгради, огромни магазини, университети, статуи, увеселителни паркове и пло-

щадки за игри. Някои от тези постройки виждаше за пръв път през живота си. Тяхното съществуване притесни възрастния човек. Как да привлече хора към селото, когато градът предлага толкова много? Този въпрос не му даваше покой...

Близо седмица дядо Минчо безцелно се лута из столичните улици. Докато обикаляше площад „Александър Невски“, срещна няколко депутати, с които опита да поговори. Но те не му обърнаха внимание. Бедният човек се убеди, че идването му там е било напразно. Черни мисли нахлуха в главата му от отчаяние, че няма да постигне и тази своя цел. После реши да се върне в селото. Парите му се бяха преполовили от скъпотията на големия град. Не знаеше дали ще успее да преживее месеца с остатъка им. Събра вещите си от квартирата и си извади билет за най-скорошния влак.

Наложи се да почака около час на гарата. През това време наблюдаваше забързаните хора и децата им. Докато си почиваше, забеляза млада жена с бебе на ръце. Тя седеше близо до една от закувалните и просеше пари от минавачите. Дядо Минчо съжали майката. Детето ѝ бе много слабо, а тя на свой ред също изглеждаше недохранена. На фона на всички, които я подминаваха и затваряха ушите си за молбите ѝ, той извади един метален лев от джоба си и реши да ѝ го даде. Искаше да си купи с него храна за влака, но пресметна, че на нея ще ѝ е нужен повече.

Доближи се и пусна левчето в полусъбраната ѝ шепка. Тя погледна стареца с големите си сини очи и с тих глас отвърна:

– Благодаря ти, дядо.

Той се усмихна на нещастната жена и я попита защо седи и проси на гарата, вместо да работи. Болката в сърцето на младата майка бе толкова голяма, че този въпрос я подтикна да разкаже цялата си история на непознатия. Казваше се Мария и произхождаше от добро семейство, но заради неплатени данъци, банката взела къщата им. По принуда момичето прекарало близо три години на улицата като проститутка. После забременяла. Не знаела кой е бащата и се принудила да проси на улицата, за да оцелеят с детето.

Тази история остави възрастния човек без думи. Той не подозираше, че по тази земя броди толкова изстрадала душа. Предложи на Мария да дойде с него на село, за да не ѝ се налага да спи по гарите. Обеща ѝ покрив, защото бе сигурен, че ако имаше деца, това можеше да се случи и с тях. Макар предложението му да бе необичайно, младата жена се съгласи веднага. Личеше, че иска да направи всичко най-добро за бебето си.

Когато пристигнаха в селото, Минчо ги настани в малката къщурка при него. Момичето се оказа доста работливо. Всяка сутрин ставаше по ранни петли, за да чисти и да готви. Това накара дядото да напусне затвора на съзнанието си. Стана по-общителен и най-после откри смисъл в този живот! Погълнат от грижите около детето и майка му, съвсем забрави за идеята си да популяризира селото.

Един ден момичето го попита какво е правил в София, преди да се срещнат. Този въпрос подсети дядо Минчо за мечтата му. Сподели я и видя как думите му привлякоха вниманието на Мария. Тя побърза да каже на стареца колко хора скитат по улиците сами, уплашени и без покрив над главата си. Предложи му да напълнят изоставените къщи с бездомници. Идеята се хареса на дядото. Изоставените къщи щяха да се населят и да се поддържат, а селото щеше да грейне в присъствието на нови хора...

Почти веднага той и Мария тръгнаха да оглеждат къщите. С радост установиха, че от всичките двайсет свободни къщи, петнайсет бяха безопасни и готови да приемат хора. Някои от собствениците им, явно мислейки да се върнат, бяха оставили цялата мебелировка вътре. Дядо Минчо се учуди как всичко вътре е в такъв ред и порядък. Сигурен беше, че ако селото бе малко по-известно, къщите щяха отдавна да са окрадени и съборени.

Веднага на следващата сутрин изпрати Мария до София, за да намери хора, които да заживеят в селото. Остана сам с бебето, но това го направи много щастлив. За пръв път се грижеше за толкова малко, беззащитно същество. Цял живот беше мечтал да има дете, но съдбата сякаш нарочно го бе лишила от това. За трите дни, през които Мария отсъстваше, откри много неща, които

не знаеше за себе си. Например никога не бе подозирал, че крие толкова любов вътре в старческото си сърце. С часове пееше песни на малкото отроче и го носеше на ръце из лозята. Вечер разказваше на бебето приказките на Елин Пелин, с които някога собственият му баща го приспиваше.

След три дни младата майка се върна с общо девет мъже и жени, без подслон. Дядо Минчо беше много щастлив от това. Той, разбира се, не допусна хората в къщите просто така. Прие ги само при условие, че ще ги поддържат. Бездомниците с готовност му обещаха това, а една от жените дори го прегърна и разцелува от благодарност. Всички от селото се спуснаха да наблюдават как тези клетници се нанасят в новите си домове. Радваха се на настъпилото оживление и поздравяваха дядо Минчо и Мария за стореното добро.

Постепенно се появяваха все повече бездомни, търсещи подслон. Те бяха чули за дядо Минчо от разказите на старите си приятели. Молеха му се за помощ, а той им помагаше на драго сърце. С времето всички къщи в селото се напълниха. В някои от тях заживяха даже цели семейства. Обитателите следваха простото правило да се грижат за къщите и с радост приемаха всеки новодошъл. Дядо Минчо бе доволен от вниманието и помощта им и бе щастлив, че всички са толкова добродушни.

Един ден в селото се появиха няколко скъпи коли. Всички излязоха навън и изчакаха да видят кои са притежателите им. Учудени, наблюдаваха как от тях слизат журналисти с микрофони и камери. Очевидно бяха дошли тук да направят репортаж за дядо Минчо. Развълнувани, съседите му се завтекоха към къщата му. С радостни възгласи започнаха да викат името на дядо Минчо, но той така и не отговори. След петия или шестия повик решиха да влязат вътре. Почукаха по прозореца на стаята му, но отново никой не отвърна.

Мария излезе сънена от съседната стая. Попита ги какво е станало и след като разбра за присъствието на медиите, много се зарадва. Влезе в стаята на дядо Минчо и с тънкото си гласче започна да го буди. Човекът обаче не реагираше изобщо. Тогава Мария се притесни. Доближи ръка до шията му с надеждата да открие пулс. Това обаче

не стана. Младата жена разтреперана излезе навън и в шока дори не успя да каже на хората, че старецът е мъртъв. Припадна на прага на вратата. Цяло чудо бе, че един от присъстващите я сграбчи, преди да удари главата си в земята.

Когато научиха, всички бяха съсипани от новината за смъртта на дядо Минчо. Медиите решиха да направят репортажа си в негова памет. Взеха интервюта от намерилите подслон чрез него и отделно от съседите и приятелите му. След репортажите по телевизията интересът към малкото селце стана огромен. Мълвата за делото и смъртта на добрия старец обиколи страната. На погребението му се събраха стотици хора, които не го познаваха лично, но бяха вдъхновени от добрината му. Освен това непрекъснато пристигаха бедни, за да търсят подслон. Други пък идваха просто за да разгледат красивата природа на селото.

Изненада бе за всички, когато няколко английски семейства дойдоха с намерението да купят земи там. Те искаха да построят къщи и да развият бизнес точно в това село. Няколко български семейства също проявиха интерес. По този начин само за месец всички чуха за малкото село. С времето то почна да се разраства и развива с бързи темпове. Съвсем скоро порасна дотолкова, че заприлича повече на малък град, отколкото на село.

Мария остана да живее в къщата на дядо Минчо. Мъката ѝ по стареца бе голяма. Радваше се, че мечтата му се е сбъднала, макар да не бе доживял да го види. Мария започна да пише кратък сборник за природата и историята на селцето. Щеше да го издаде с посвещение на дядо Минчо. Тя бе наистина решена да популяризира все повече това кътче под слънцето, както и личността на нейния спасител, и така да довърши започнатото от него.

Мина близо година, преди да издаде сборника. Той се радваше на небивал интерес от страна на много хора и се наложи да го преиздаде отново. С парите направи паметник на гроба на дядо Минчо. Дълго време Мария се чудеше какво да бъде гравирано на паметника. Не искаше да възвеличава този обикновен селянин, но не искаше и хората да го забравят. Помнеше мечтата му да остави не-

що след себе си и правеше всичко, за да стане това реалност. Реши, че ще е най-добре да не описва делото и живота му върху белия мрамор. Всеки знаеше кой е този прост, изстрадал самотата си селянин! Ето защо реши да напише едно единствено изречение, което той често повтаряше приживе: „Всички са родени ХОРА, но малко от тях стават ЧОВЕЦИ.“

Втора награда в националния литературен конкурс „Огънят на Орфей“ през 2012 г.

СМЪРТТА

Не, смъртта не е това, което си мислят хората!
Тя е прекалено красива, за да можем да я видим;
прекалено непостоянна, за да си я представим.
Когато времето ни изтече, тя дава втори шанс,
за да не спираме по своя път!

ЦЕЛУНАТ ОТ БОГ

Малък бял микробус се изкачва по билото на планината. Тук-там се разминава с някой тир или камион. Гъста мъгла е окупирали пътната настилка. Фаровете едва успяват да пробият млечносивото наоколо. Шофьорът кара с минимална скорост. Пот е избила по сбръчканото му чело. В микробуса някакво бебе не спира да плаче – изнервя го! Сърцето му учестено изнася кръв от артериите. Лошо предчувствие се е настанило в мислите му. Главата му пулсира след всеки следващ вик на пеленачето. Майката отчаяно се опитва да успокои детето. Пътниците стават все по-неспокойни... Дали да спре? Не, не може! Гони график. Следва кратък миг на съзерцание в малкото огледало над него. После лек проблясък на фарове в периферното му зрение. Един кратък миг, а после всичко изчезва. Болезнен полет надолу по склона, отчаян стон, приглушени крясъци на бебе, плач на майка и молитва, чупене на стъкла, викове на много хора, а после – мрак.

Алекс даже не помнеше всичко това. Искаше му се изобщо да не бе оцелявал след онази катастрофа. Само той остана жив от руините на малкия, натрошен микробус. Намерили го под безжизненото тяло на майка му. Ръцете ѝ били вкопчени в прегръдка и явно това спасило деветмесечното тогава бебе. Едно от крачетата му било заклещено под тежестта на покрива на микробуса. Лекарите така и не успели да спасят крайника – наложила се ампутация! Но Алекс оцелял дори след рискованата операция. Прочул се като „Целунатия от Бог“. Обаче той не смяташе оцеляването си за нещо хубаво. За него това бе проклятието на живота му.

Беше отраснал с баща си и баба си в малко, закътано градче близо до Пловдив. Макар и с изкуствен крайник, който улесняваше ежедневието му, Алекс се чувства-

ше като половин човек. Детството му бе преминало покрай четирите стени на малката му стая. Лично ги бе украсил по свой вкус. Те илюстрираха ясно мечтите му. Върху тапетите оживяваха рисунки на планети и звезди. Алекс ги беше рисувал в продължение на седмици с помощта на спътникови снимки от енциклопедии. Бе наблегнал с абсолютна точност на всяка една особеност на формата и цвета. Стените му не бяха просто съвкупност от тухли и вар, защото върху тях оживяваше цяла една галактика.

Мечтата му бе да стане космонавт. Макар че бе едва на 26 години, реалността вече го отблъскваше. Нямаше никакви амбиции, свързани със Земята. За него тя бе просто лудницата на Слънчевата система. Хората и природата не привличаха интереса му. Всяка една част от него жадуваше за звездното небе! Но това не бе достатъчно, за да стане мечтата му реалност. Алекс имаше докторска степен по физика. От любов към космоса бе изчел много учебници, посветени на основите на пилотираната космонавтика. По принцип чуждите езици му се отдаваха и с тяхна помощ успяваше да намери нужната информация. Знаеше много за космоса и опасностите в него. Психически бе може би най-подготвеният младеж за космонавтиката, но проблемът бе физическото му състояние.

Негов кумир бе Юрий Гагарин. Полетът му с „Восток 1“ по онзи „път без стъпки“ създаваше възторг и страхопочитание у Алекс. Както Гагарин бе останал в историята с полета си на 12 април 1961, така и той самият искаше да излети в открития космос и да остане в анализите на космонавтиката. Но за съжаление това бе невъзможно. Въпреки знанията, амбициите и образованието, той си оставаше инвалид. Половин човек, който трудно стъпва по Земята, а какво ли оставаше за полет в небето?

Младежът бе отчаян. Вече си представяше как животът му ще мине в безплодни блянове по космоса. Но един ден лъч светлина се прокрадна и освети вечно намръщената му физиономия. Докато странстваше из интернет пространството, Алекс се натъкна на интересна статия със заглавие: „Американска компания финансира инвалиди за техните умения“. Момчето покриваше всички изисквания, изброени в статията. Трябваше единствено да изпрати опи-

сание на проекта или уменията, което иска да покаже на света, в два екземпляра на английски език. Той владееше добре езика и в кратък срок се справи със задачата.

Последва месец мъчително чакане. Всеки ден, след изтичането на срока за изпращане, проверяваше страницата за имената на одобрените. Не вярваше да го приемат чак за такъв проект като летене в космоса. Непрекъснато си представяше колко много хора като него са се записали с много по-осъществими идеи, но все пак лъч надежда не му даваше покой.

Датата 12.04.2012 щеше да стане една от най-съдбоносните в живота му. Денят започна като всички дотогава. Но някакво странно чувство се бе настанило в Алекс. Дори въздухът в стаята беше различен. Алекс го усещаше с всяко ново вдишване. Странно вълнение се надигаше в гърлото му. Не знаеше защо е така, но определено му беше приятно. Отвори лаптопа си и за хиляден път тази седмица реши да провери сайта на американската компания. На първата страница го посрещна статия, чието заглавие, в превод от английски, гласеше: „Вече са известни одобрените за финансиране проекти“. Сърцето на Алекс подскочи! Не прочете статията, в която бяха описани критериите за подбор на кандидатите. Завъртя колелото на безжичната си мишка докрай, така че да стигне най-долу в страницата. Там бяха изброени десет имена. С още по-голямо вълнение започна да търси своето. Тогава погледът му спря под номер седем – Александър Иванов. Не знаеше дали да повярва на това! Рестартира страницата три пъти, за да се увери, че името е там и няма да изчезне. Прочете имената на одобрените отново. Видя, че са точен брой и неговото наистина е под номер седем. Дълго време не можа да се осъзнае. Извика баба си и баща си. Разказа им за радостната вест, но те не я приеха толкова добре, колкото той. За тях това означаваше да го пуснат сам на друг континент... на хиляди километри разстояние. Но той беше решил! Щеше да замине и да осъществи мечтата си.

По-късно през деня му се обадиха от компанията. Казаха му датата, мястото и часа, в които трябва да се яви. Бяха му осигурили зелена карта, самолетен билет за първа класа, шофьор след пристигането и стая в петзвезден хотел близо до сградата на компанията. Един-

ственото, което се изискваше от Алекс, бе да си стегне багажа. Колкото и да не искаха, баба му и баща му го пуснаха да замине. Раздялата беше трудна и за тримата. Но ако всичко вървеше по план, той щеше да се върне скоро.

Замина седмица след научаването на новината. Някъде към три часа на 19.04.2012 се озова на американска земя. На летището го чакаше кола на компанията. Половин час по-късно Алекс се озова пред огромната сграда на хотела. Досега не можеше да си представи какво е спечелил, но когато започна да го възприема със собствените си очи, му се стори като мечта, за която не се е сетил.

След обяд в трапезарията на хотела и телефонен разговор със семейството му, Алекс отново се качи в колата. Шофьорът го откара до сградата на „Американ сърпрайзис“. Алекс се озова в огромно фоайе, където костюмирани мъже се разминаваха непрекъснато. Момчето не знаеше кои са, но все повече се изненадваше от нещата, които вижда. Час по-късно церемонията започна. Навсякъде бе пълно с репортери и медии от цял свят. Когато всички в залата притихнаха, някаква дама в снежнобяла рокля излезе и започна да изрежда имената на одобрените. Алекс не запомни имената им, но се изуми от вида им. Сред десетимата щастливци имаше момиче без ръце, бивш ветеран от войната с по едно око и ухо, глухонямо момче, приблизително на неговата възраст и момиче с множествена склероза.

По време на почетната церемония дамата в бяло изчете част от проектите им. Момичето с множествена склероза бе описало най-подробно трудностите, които среща в намирането на работа. Точно затова бе предложила отваряне на бюро по труда само за инвалиди и хора в неравностойно положение. От него тя предлагаше да се изпращат данните им до всички щатове в страната, а дори и до други страни по света. Тя успешно бе изтъкнала колко квалифицирани кадри има сред инвалидите и че те не са с по-малки способности от останалите. Изумителната аргументация, която бе използвала, впечатли всички присъстващи и след откъса от писмото ѝ аплодисментите дълго време не стихваха.

Слушайки и откъси от другите проекти, Алекс се запитва защо е одобрен. Всички останали целяха с осъществяването на мечтите си да помогнат и на други хора, докато той помагаше единствено на себе си. Откривайки това, си помисли, че е голям егоист. Досега смяташе, че болката му не може да се сравни с тази на никой друг, но когато видя наградените младежи, изведнъж осъзна, че страданието има много лица. Всеки от тези девет души бе страдал много и копнееше да поведе живота си най-после в друга посока.

Потънал в мисли, Алекс едва разбра, че дамата с бялата рокля бе започнала да чете откъс и от неговото писмо. Той с интерес наблюдаваше израженията на присъстващите. Сред тях видя няколко човека, които изписаха неодобрителни гримаси на лицата си. Това го накара да се почувства като пълен глупак. Какво изобщо правеше там? Космосът бе детската му мечта, но спрямо тези на останалите тя изглеждаше нищожна и смешна... Когато дамата приключи с откъса, Алекс чу шума от ръкопляскането на хората в залата. Но той сега му се струваше далечен и незаслужен. Отново бе потънал в своя собствен свят. Физически се намираще сред стотици хора, а още повече го следяха внимателно от екраните на телевизорите си, но психически бе в космоса. Там, където бягаше, за да се спаси от моментите, в които се чувстваше нищожен и слаб. А този беше един от тях!

Докато си представяше красотите на Венера и съвършенството на пръстените на Сатурн, някакъв глас нахлу и развали тихата му меланхолия. Дамата с бялата рокля се бе приближила до него и искаше да му стисне ръката. Той машинално вдигна своята и отговори на поздрава ѝ. После принудително върна съзнанието си в реалността. Сега отново чуваше гласовете на хората наоколо. Не бяха вече приглушени и далечни звуци, а съвсем ясно преминаваха през съзнанието му.

В този момент иззад масите, където бяха събрани височайшите гости, стана нисък и грозноват господин. Отиде до Алекс, стисна му ръката и с широка усмивка взе микрофона от водещата на събитието: „Дами и господа, казвам се Джонатан Уилямс и съм изпълнителен директор в Националното управление по въздухоплаване и изследване на космическото пространство (НАСА). От няколко го-

дини работим с компанията „Американ Сърпрайзис“, която цели да интегрира хора в неравностойно положение в обществото ни. НАСА спонсорира компанията, защото вярва, че всеки от нас е незаменим и способен. Алекс носи точно онова, от което имахме нужда. С дипломата си той е достатъчно подготвен и подходящ да стане космонавт. Но за съжаление духът и сърцето понякога не са в хармония с тялото. Физическата невъзможност да премине през задължителните тренировки прави мечтата му неосъществима. Всеки космонавт, преди да излети в открития космос, минава през двугодишно обучение по дълбочинно гмуркане, упражнения в барокамера, увеличаване на натоварването в центрофуга, симулатор на микрогравитация, работа със скафандър и много други. Но аз не съм тук да ви обяснявам процедурите и тренировките, след които се става космонавт. В НАСА започнахме проект, който се нуждае от човек като Алекс! Разработихме сграда, която чрез 5D ефекти и симулатори за микрогравитация да предоставя възможността на всеки човек, бил той инвалид или не, да се докосне до красотите на космоса. Целта е срещу малка сума пари всеки да успее да сбъдне мечтата си да излети в междузвездното пространство – мечта, каквато има и Алекс. Ние не можем да го изпратим на истинска мисия, защото това е равносилно на убийство. Но го каним да се занимава с поддържането на първата сграда-симулатор на космическото пространство в света. НАСА ще се погрижи изцяло за издръжката и пребиваването му в Америка, а след подписването на договор ще получи и парично възнаграждение...”

Алекс слушаше и не вярваше на чуто. Всичко му се струваше невероятно! Той ясно разбираше, че няма възможност да полети истински в космоса, но работейки в сградата-симулатор, щеше да сбъдне мечтата си поне отчасти. Ежедневно щеше да сбъдва мечтите и на много други хора. Освен това щеше за пръв път да има работа и да се чувства полезен. Не беше нужно да го питат дали е съгласен – той за секунди си върна усмивката и с радостен глас прие предложението пред всички. Последваха още аплодисменти и този път Алекс ги чу съвсем ясно, защото не смяташе да праща съзнанието си никъде. Никога реалността не му се бе струвала толкова красива!

Само месец след тази съдбоносна вечер, Алекс започна да работи в сградата-симулатор на НАСА. Тъй като разбираше от физика и компютърни технологии, съвсем лесно се справяше с превръщането на сателитни снимки и клипове на планети и съзвездия в 5D. След още един месец всичко бе готово и той и екипа му лично тестваха симулатора. Алекс прекара близо час вътре и макар да знаеше, че всичко се случва на Земята, той се почувства като истински космонавт, изпратен на мисия в небето.

След официалното откриване на сградата, Алекс осигури пристигането на баба си и баща си. С парите, които получи след подписването на договора, той купи къща близо до Калифорния. Там заживя със семейството си. А след приключването на разработките по симулатора, той реши да предприеме мащабно пътуване с цел популяризиране на проекта. Посети над двадесет страни, сред които бе и България. По свое желание аудиторията му винаги се състоеше от млади хора и такива в неравностойно положение. Често правеше сбирки в учебни заведения и винаги, когато разказваше за проекта, даваше за пример себе си. Разказваше историята на своя живот и убеждаваше младите хора, че „човек е толкова голям, колкото големите са мечтите му“!

Първа награда за разказ в националния конкурс „Космосът – настояще и бъдеще на човечеството“ – 2012 г.

ПАРАДЪТ НА ДУШИТЕ

Плачещата река разливаше сълзите си. Омайващо чисти, те изминаваха стотици километри. Никога не знаеха накъде отиват. По пътя си целуваха цветя, милваха скали и утоляваха жаждата на всички, докоснали се до тях. Понякога сълзите на реката бяха леденостудени, а друг път слънцето ги стопляше с лъчите си. Те чувстваха парещата му любов и често доброволно напускаха речното корито. Понасяха се към небесните висини, търсейки своето слънце.

Ала колкото по-високо се извисяваха, толкова по-далеч от него оставаха... Жадувайки за светлината и любовта му, падаха жертви на мрака. Кондензираха в тъмни облаци и се превръщаха в дъжд, който се изливаше над земята гръмко и страшно. Някои от сълзите се връщаха отново при плачещата река, а други напояваха почвата, ставайки нейни спасители. Но така или иначе, те бяха обречени да бъдат далеч от слънцето. Мечтаеха за него, но то бе недостижимо. Просто го жадуваха и се прераждаха, заслепени от своята любов.

В онзи ден на ноември сълзите на реката отново бленуваха за слънчевите лъчи. Стичаха се през необятни земи с цел да ги открият, но тях ги нямаше никъде. Бяха изчезнали! На небето имаше само черни облаци. Речните сълзи безшумно потрепваха след всеки гръмовен писък. Бурята ги плашеше и те я мразеха. Пречеше на любимото им слънце да се появи и ги вледеняваше със студенината си. А после, след като всичко свършеше, реката винаги плачеше неутешимо. Очите на коритата ѝ се пълнеха с повече сълзи, които смътно напомняха за своя предишен живот и после всичко се повтаряше...

Но в онзи ноемврийски ден бурята донесе със себе си нещо различно, което плачещата река усети почти веднага. Дъждът изливаше по земята литри вода, примесена с из-

губени души, които безропотно се стичаха в реките, нивите, улиците и улуците на къщите. Хиляди от тях се сляха и със сълзите на плачещата река, която послушно ги приюти в коритото си... без въпроси и без възражения.

Хората не усетиха колко различен е този дъжд! Той разплака стъклата им, но не отвори очите им. Те седяха на топло в домовете си и нетърпеливо изчакаха да спре, ала той не спираше! Изливаше се часове наред, сякаш небесата изхвърляха всичката вода, която са могли да поберат. Но зад привидната обвивка на обикновени дъждовни капки се криеха душите на техни близки и приятели, навярно отдавна забравени. Това беше прераждането им! Същото като онова на речните води, но и много по-различно.

Милиони човешки души, непожелали да поемат своя път след смъртта, получаваха последна възможност да продължат напред, прераждайки се чрез дъжда. Непокорни до края (и даже след него) те бяха избрали да останат тук завинаги, до своите семейства и близки. Десетки пъти бяха чували зова на небесата, бяха виждали онази светлина от познатите истории, но никога не я бяха последвали.

Някои от тях се страхуваха от онзи необятен свят, който дори живите не можеха да проумеят. Други смятаха, че не заслужават да се озоват в него без значение дали е Рай или Ад. А трети... те бяха твърде големи егоисти, за да оставят всичко, което бяха изградили приживе. Ревностно пазеха и хората, с които бяха споделяли съществуването си, и не можеха да се примирят да ги оставят без себе си.

Земята обаче не можеше да побира душите им, също както атмосферата не може да държи задълго високата концентрация на пара във въздуха. Подобно на дъждовните масиви, природата образува огромна сфера, пълна с души. Тази сфера се обедини с облаците и по този начин душите се изляха преродени в нашия свят. Вкусиха от свободата и мира чрез болката на новораждането. Небесата им дадоха ново начало, поглъщайки греховете им с гръмотевични, родилни писъци.

Душите се почувстваха обновени и пречистени. Помислиха, че са били в Рая, но всъщност докоснаха само частица от него. Когато бяха в сферичното одеяло, мислеха, че са близо, ала също като дъждовните капки останаха

далеч от същината му. Осъзнаха го, чак когато отново се озоваха върху земната плът. Поискаха пак да кондензират с дъждовните капки. Да се преродят за сетен път! Ала нямаше как... това беше последният им шанс.

Миг преди дъждът да спре и облаците да се разсеят, душите имаха последен шанс да решат дали искат да останат тук, или да продължат към необятното. После пътека от слънчеви лъчи се разкри върху небосвода. Слънцето се усмихна на света и го помилва със своята топлина. Сълзите на плачещата река забавиха своя ход. Спряха се и също му се усмигнаха. Толкова дълго го бяха търсили, че накрая се бяха примирили с липсата му, но сега бе различно – сега бяха щастливи!

Изгубените души също му се усмигнаха. То приличаше на паяк, оплел с лъчи безкрайността... Потрепнаха под светлината му и разтвориха съзнанията си. Забравиха за своето нещастие и омраза, за своя егоизъм и безумството. Забравиха за дълговете, непокорството, провалите, страха и заслепението си. Изпитваха наркотична зависимост към тази ярка светлина. Тя ги целуваше, милваше и дори обичаше. Тя ги приканваше по-силно отвсякога да ѝ се отдадат изцяло.

Душите не успяха да се въздържат. За пръв път усещаха истинската свобода. Слънцето посади криле на безплътните им рамене и ги преизпълни с топлина и любов. Всичко бе магично и ново, а душите бяха напълно готови да преминат отвъд! Изпратиха ръцете си по вятъра... за миг докоснаха онова, което досега ги задържаше в познатия свят. Сбогуваха се с близки и приятели, а после поеха по своя път към вечността.

Земята се освободи от тях и те се освободиха от Земята. Живите усещаха, че нещо необикновено се е случило. Въздухът бе свеж, вятърът – нежен, а светът – сякаш обновен. Мислеха, че това е дело на дъжда, но само плачещата река знаеше цялата истина. Мълчаливо запази спомена в себе си и търсейки обятията на слънцето, все така продължи да се преражда...

КРАДЕЦ

*„Всеки един отминал ден от живота е като
крачка напред към собствения ти гроб...“*

Питър Стийл (1962 – 2010)

„Type O Negative“

Обикновено идва без предупреждение. Не чука на вратата, а влиза с взлом – внезапно. Не оставя следи от обувки или аромат във въздуха. Като изкусен крадец се прокрадва в мрака и взема най-ценното, което дори не сме придобили с пари. После незабележимо заминава, оставила отражението си в очите – две замръзнали пеперуди. И само празнината в пустия дом напомня за мълчаливото ѝ посещение.

Неизбежната близост на смъртта е онова, което ни кара да се страхуваме, да се пазим и дори да страдаме. Тази близост често е наша сянка. Преследва ни от първата глътка въздух и не ни оставя до последното издишване. Напомня, че можем всичко. Просто времето ни тук е твърде малко...

Бързо остаряваме с всеки нов залез. Преродени от утрото, изживяваме деня, за да остареем отново вечерта. Помним щастието, учим се от болката. Молим се за недостижимото и преследваме онова, което смятаме за необходимо.

Годините отлитат като птици през прозореца и през това време все търсим своя път. Понякога вървим в правилната посока, а друг път се отклоняваме към нечия чужда. Крачим през непроходими пътеки и черни пътища. Намираме убежище в сънищата си. Но неразбрали кошмарите, бързо се събуждаме и се лутаме отново в действителността.

Остаряваме твърде рано, непознали младостта. Забравяме, че животът е война и се предаваме, преди да сме

започнали да се борим. Обичаме силно, но и лесно се отказваме от любовта. Мъгливите сълзи често наводняват зениците, а перата по крилете ни окапват, преди да са поникнали.

Робуваме на навиците и се страхуваме от промяната. Предпочитаме сигурността. Изоставяме плановете си, преди да сме започнали осъществяването им. Рядко мечтаем, защото мислим, че мечтите не се сбъдват. Не задаваме въпроси, за да не изглеждаме глупаво. Но пък лъжем и нараняваме, мислейки, че е правилно...

Животът ни отминава, изпълнен с незапочнати проекти и недовършени дела. И когато смъртта се изправи пред нас, се замисляме истински за онова, което ще оставим след себе си.

Изведнъж ожадняваме и копнеем за още малко глътки от езерото на живота. Защото колкото и несправедлив да е бил той, колкото и удари да сме понесли, при срещата със смъртта ни се приисква да живеем.

Искаме го толкова силно, че като на лента пред очите ни минават най-красивите спомени. В този момент забравяме всичко лошо и си спомняме щастието и добротата. Благодарни сме на хората, които са ни правили щастливи, а в сърцето ни разцъфва прошка към онези, които са ни носели болка.

Накрая, дори да не получим своя втори шанс, осъзнаваме, че всичко умира... че всичко има начало и край.

Но всеки край е едно ново начало и всичко умира, за да се роди отново!

ШЕПА РАЗМИСЛИ В МРАКА

Свръхестествената ръка на мрака е хванала половината от Земяното кълбо. Лунната светлина прелива върху черния килим на небосвода. Част от нея нежно се излива в интериора на стаята ми. Наоколо цари тишина. Сякаш се намирам в бездушното царство на сенките. Свежият среднощен въздух преминава през порите на кожата, за да се влее като поток в душата ми. Пречиства ме! Бих заспала като всички останали, но не мога. Минава полунощ и луната е в своето най-пълно величие. То ми влияе, не ми дава покой чрез съня... дава ми го само чрез себе си.

По това време хората си почиват след дългия ден, бягайки от неизвестността на тъмнината. Боят се от нея. Под булото ѝ всичките им страхове оживяват. Оживяват и чудовищата — узрелите плодове на фантазията им. Но оживявам и аз, заедно с много такива като мен! В този момент чувствам, че мога да направя всичко, което поискам. Умът ми не е изпълнен със страх от неизвестното, а единствено с възхищение към него. Тъмнината не ми пречи, а ме вдъхновява. Всичките ми представи се събират и образуват съюз, който ги обединява. И в центъра на този съюз се ражда вдъхновение — породено от въображението, но неподвластно нему.

Включвам старата уредба и се вслушвам в песента, която зазвучава. Ушите ми изпадат в плен на красивите тонове. Нежното звучене на готическа музика озарява мрака в стаята. Събужда всяка молекула в тялото ми и ме кара да трептя като струна. Неочаквано песента спира и тишината ме подлудява. Закопнявам душата ми да е цигулка, а от мен да излиза музика; да рисувам със звук картини на чужди светове, да се сливам със сърцето на музиканта и покорно да служа на ума му; посредством нотите да плача, да се радвам и да нося наслада и

трепет на всеки, който иска моята компания... Да бъде съвършена и да творя съвършенство!

Запалвам свещ и пламъкът започва да гали зениците ми. В стаята се възцарява симфония от цветовете. Черно, бяло и жълто – мрак, луна и огън. Те правят цялата картина едновременно топла и студена... спокойна, но и плашеща. Изваждам от раклата окъсан, стар тефтер. Поднасям го до мен, на прозореца, и го поставям под светлината на свещта. Сенки започват да се гонят по стените на стаята ми. Едната от тях е на ръка, която държи писалка. Това е ръката, която дава живот на тези редове. Всички останали сенки са непознати. Илюзии на периферното ми зрение или просто игра между мрака и светлината... Така или иначе, не мога да спра!

Вдъхновението ме поваля и ме прави свой роб. Изписвам буквите върху листа с точността на стрелец и изреждам думите със скоростта на куршум. Ръката ме заболява, но мозъкът не ѝ дава почивка. Неконтролируемо записвам всичко, погълната изцяло от среднощното си занимание. Сега съм далеч от реалността и времето дори не съществува. Всичките ми притеснения също не съществуват. Аз съм сама в апогея на нощта и творя съвършенство не чрез ноти, а чрез слово.

След няколко часа, прекарани над листа, само изгасването на топлия пламък ме изтръгва от ума ми. За момент се чувствам така, сякаш съм се завърнала от дълго пътешествие. Все още седя на прозореца, но лунната светлина е намалела, а част от звездите са изчезнали. Краката ми са изтръпнали от продължителното седене, а дясната ми ръка пулсира от умора. Някъде далеч се чува кучешки лай. Листата на дърветата се полюшват в такт. Шурци извисяват гласчетата над нищото, а съседските лампи ту се събуждат, ту пак заспират.

Потърквам уморено очи и поглеждам към часовника. Минава три часът! Скоро мракът ще се вдигне съвсем. Лунната светлина ще изчезне, но луната още ще е там на небосвода – сиво петно сред лазурното синьо. Денят ще изгрее над тази половина на Земята и другата ще се прехвърли в захвата на мрака. Хората ще се събудят и отново ще потънат в ежедневните си грижи...

Използвам докрай малкото време, което ми е останало! Продължавам да запълвам белите листове. Когато слънцето започва да надига червеникава глава от изток, лягам и заспивам. Не защото не искам да го видя, а защото искам вечерта без капчица умора отново да се вирам в лунните лъчи. Да гледам неவிждащо в мрака, чувайки единствено музиката и моето вдъхновение...

МРАК

Когато мракът те погълне,
прегърни го силно!
Усмихни му се –
нека те погледне.
Грабни го и не го пускай.
Влез в него – преодолей го!
Виж какво има отвъд черната му сянка.
Нека никой не ти попречи
да надмогнеш човешката си слабост!

МАСКАТА НА ДОГОНИТЕ

На всеки се е случвало да открадне нещо през живота си. Без значение дали е скъпо или евтино, красиво или грозно... Просто го виждаме и го присвояваме. Често не мислим за последиците и затова, когато те се появят, съжаляваме. Но понякога е твърде късно за съжаления. Понякога последиците са непоправими и няма връщане назад...

Казвам се Ема, а всичко се случи през есента на 2005. Бях на 16 и не разбирах колко е лошо да крадеш. Нашите ми купуваха всичко, от което имах нужда, но винаги повече ме привличаха чуждите придобивки. Крадах както големи, така и малки предмети и ги носех вкъщи. Казвах, че са подаръци или че съм ги купила с мои пари и така се спасявах от подозрения.

Една сутрин с баща ми решихме да изчистим гаража. Събрахме три кашона със стари вещи, които само заемаха място. Майка ми предложи да ги продадем на антикварния магазин. От дълги години изкупуваха стари вещи, затова ги натоварихме и ги откарахме с колата. Докато баща ми вкарваше кашоните в магазина, аз се спрях, за да разгледам витрината. Повечето неща бяха стари и имаха само колекционерска стойност. Имаше чинии, вази, свещници и дори възглавници.

Смятах да остана отвън и да изчакам баща ми, но тогава погледът ми се спря върху две маски, окачени в най-горната част на витрината. Едната изобразяваше лицето на мъж, а другата на жена. Личеше, че са от фина ръчна изработка. Сетих се за приближавания Хелоуин и как щях да шашна всички с една от тези маски. За съжаление, се продаваха в комплект. Сумата от 55 лв. ми се стори висока, но аз трябваше да ги имам! Влязох в магазина. Видях, че баща ми и собственикът си говореха, и се възползвах от случая. Сложих си погледа на любопитен купувач и с ентузиазъм започнах да разглеждам стоката.

Взирайки се в боклуците, бавно се придвижих към витрината. През рамо видях, че на касата баща ми и собственикът все още говореха. Нямаше време за губене. Вдигнах се на пръсти и хванах здраво маските. Дръпнах ги, но само едната успя да се откачи от стелаж. Другата остана там. Чевръсто скрих маската в якето си, но не опитах да взема втората. Беше рисковано да направя втори опит. Когато минах покрай касата, собственикът ми хвърли подозрителен поглед. Аз се усмихнах и побързах да изляза от магазина.

В колата видях, че съм успяла да откача маската с женското лице. Зарадвах се наистина много. Тя беше бяла. По краищата ѝ имаше залепени пера, а по очертанията на очите стърчаха остри зъби от крокодил. Вътрешната страна бе изписана със странни символи, които не напомнях на нито един съвременен език. Въпреки всичко личеше, че е доста ценна. Скрих я отново в якето си, за да не я види баща ми. Когато се прибрахме, веднага започнах да ѝ търся подходящо място в къщата.

Първо я занесох в стаята си. Мислих дълго, но там нямаше място за нея. Накрая реших да я сложа в гаража. Можех да излъжа, че съм я намерила във вехториите, които оставихме непродадени. Така щях да ида с нея на училище, без да предизвиквам въпросите на родителите ми. Скрих я в един стар скрин, а после се върнах в стаята си. През нощта се събудих от странни шумове, идващи от гаража. Чувах и силен кучешки лай, който след време престана. Студът ме отказа от идеята да сляза и да видя какво става. Останах в леглото и заспах отново.

На сутринта се събудих от писъците на майка ми. През прозореца видях множество хора, струпани пред гаража. Слязох, за да видя какво става, и тогава грозна гледка се разкри пред очите ми – разчлененото тяло на татко! Вратата на гаража беше затиснала главата му от вътрешната страна. Отвън се виждаше само тялото. Кръвта бе толкова много, че пробивайки път през тротоара, бе стигнала чак до пътя. В тревата сред сухите листа лежах безпомощно няколко пръста. Гръдният кош бе разкъсан изцяло. Шията също. Кръвта капеше от нея, а гръклянът стърчеше по средата. Ръцете липсваха напълно, а в градината кървеше левият му крак. Навсякъде имаше следи от лапи.

Нито аз, нито мама бяхме разбрали кога баща ми е слязъл долу. От полицията имаха много версии за случилото се. Накрая решиха, че глутница кучета го е разкъсала, но мистерия остана как вратата на гаража бе паднала върху главата му.

Бавно минаваха дните след кончината. Тишината властваше като мащеха над доскорошното щастие в къщата. Майка ми беше съсипана. Изпитваше панически страх от гаража ни и почти не излизаше. Някъде към петнадесетия ден от смъртта на вратата се позвъня. Отворих и видях собственика на антикварния магазин с голяма чанта в ръка. Зениците му бяха разширени, а ноздрите – широко отворени. Разкрещя се на прага. Помня почти дословно думите му:

– Защо си откраднала маската? Ще гориш в ада, момиченце!

Ужасих се и се разплаках. Той, обаче, безмилостно продължи със същия висок тон:

– Двете маски на витрината представляваха африкански божества на любовта, почитани от племето догони. Когато ги раздели, си прекъснала връзката помежду им. Това ги е ядосало и сега търсят заместители един на друг. Снощи магазинът ми бе опожарен, а жена ми изгоря в пламъците. От всички антики остана само маската с мъжкото лице. Трябва да ми дадеш другата, преди да пострада още някой!

Аз не отговорих. Втурнах се към гаража, а мъжът ме последва. Когато отворих вратата, видях маската на женското божество да виси във въздуха. Не знаех как се е озовала там, но трябваше бързо да я сваля. Взех стълба и се качих до нея. Опитах се да я хвана, но тя се местеше при всеки мой опит. Тогава мъжът извади от чантата си другата маска. Изведнъж силна вихрушка се заформира в малкия гараж. Странни гласове долитаха от нея. По средата се виждаха двете маски, които сякаш се вкопчиха една в друга и изчезнаха. После всичко утихна.

След време в скрина намерих друга маска, която не бях виждала никога. Тя изобразяваше лицето на дружелюбен, усмихнат мъж. Беше същата като маските на догоните, с една малка разлика... Това беше баща ми!

ЕЛЕНА

Беше последната седмица на май. Елена тъкмо бе свършила учебните занятия. С облекчение въздъхна, когато затвори след себе си вратата на училището. Последните три часа математика я бяха изтозили и тя за пореден път се питаше какво прави в математическа паралелка. Този предмет не ѝ се отдаваше. Той я разкъсваше отвътре! Знаеше как да пресметне парите си в магазина и това ѝ беше достатъчно. Всичките синусови и косинусови теореми минаваха като браунови частици през главата ѝ... с движение, чиято последователност не бе известна на никого. А накрая винаги изчезваха, сякаш не ги е имало.

Денят ѝ бе възможно най-лош. Елена нямаше търпение да се прибере и да се сгуши на топло под пухкавото одеяло. Но някаква сила сякаш искаше да ѝ попречи. На около петдесет метра по-надолу от училище порой като из ведро започна да се излива от небето. Елена спря под един бор на сушина. Запита се дали си струва да чака дъждът да спре, или ще е по-добре да продължи нататък. Не мисли дълго! Бавно и спокойно закрачи под силния дъжд. Хора, подаващи се от прозорците на автомобилите си, ѝ хвърляха развеселени погледи, докато тя минаваше през почти безлюдния център. Някаква напудрена кокетка даже реши да пожертва грима си и се показа през един от прозорците, за да ѝ се изсмее подигравателно.

Въпреки всичко Елена продължаваше. В последно време си мислеше, че е станала прекалено безчувствена. Покрай нея непрекъснато се случваше нещо лошо, но тя сякаш бе абдикирала от света. Дори когато се появи подходящ момент да заплаче — не можа. Бе почнала да се притеснява за душевното си състояние. Няколко пъти досега се бе отдавала на тъмната си страна. И всички започваха по този начин — с крайно безсърдение. Ето защо тя искаше да се самонакаже. Вървеше под пороя и усеща-

ше всяко пронизване на едрите, ледени капки. Те се приземяваха върху тялото и главата ѝ подобно на малки камъчета. Студеният вятър, който ги съпровождаше, правеше тази картина още по-сурова. Но Елена не спираше да върви!

Живееше на другия край на града и някъде близо до дома си усети, че подгизналото ѝ тяло вече е свикнало с бурята – капките и вятърът бяха спрели да пронизват костите ѝ. По познатия ѝ мазохистки начин, дори бе започнало да ѝ харесва. Даже искаше още! Още по-проливен дъжд и още по-силен вятър. Съзнанието ѝ скандираше: „Град! Град! Нека завали град!“ – Тя нямаше какво да губи. Искеше времето да стане колкото може по-лошо. Искеше да усети, че е жива. Искеше да я боли! Вярваше, че го заслужава...

Всеки друг би се чувствал зле на нейно място, но тя започна да се усмихва. Обезумялото изражение на лицето ѝ я стресна, когато случайно видя отражението си в една витрина. Гримът ѝ се стичаше на черни струйки. Косата ѝ бе прилепнала, мокра и разбъркана. Не искаше да наблюдава дълго окаяния си вид. В обувките си усещаше как топли струйки вода преминават покрай стъпалата, но продължи да върви. Опита се да заплаче. Имаше нужда, но дори с усилие, пак не успя.

Ето че стигна до дома си. Пътната врата беше заключена. Това учуди момичето, но изкара ключовете си и я отвори. Влезе в къщата. На верандата я посрещна черен, шишкав заек, който облиза пръста ѝ за поздрав. Елена го нахрани и отиде в стаята си. Смени мокрите дрехи със сухи и изсуши косата си. После си направи малък обяд – кисело мляко, медена питка и резенчета ябълка. Това бе идеално според претенциите на храносмилателния ѝ тракт.

Когато отписа глада от списъка със задължения в главата си, Елена реши да релаксира. Беше напълно сама в цялата къща. Нямаше кой да я притеснява и макар да я делиха само два дни от класното по математика, тя реши да остави задачите на по-заден план. Увеличи докрай тонколоните. Отпусна се под бялото пухено одеялце и се заслуша в текстовете на „Металика“. Във всяка следваща песен откриваше по част от себе си. Обичаше тези

моменти! Чуваше тази група не само с ушите си, а и със сърцето си. Гениалната конструкция на всяко парче караше Елена да се чувства като главен герой в песните им. Отдадена на музикалната си наслада, тя съвсем забрави за случващото се наоколо. Просто лежеше на онзи диван, гледайки тавана...

Близо час по-късно усети как някой отвори пътната врата. Бързо намали звука на тонколоните и излезе отвън. Видя, че майка ѝ се прибира. Потърси баща си с поглед, но не го откри. Оказа се, че е бил приет по спешност в болницата. Това беше второто му влизане там за този месец. Лекарите му бяха открили прекалено много болести и дълбоко в себе си тя знаеше, че скоро ще се случи най-лошото. Готвеше се за него от деня, в който осъзна, че Смъртта души наоколо. Но по ирония на съдбата Елена все още я смяташе за нещо красиво. Тайните на тази безлика съдница винаги бяха привличали вниманието на момичето. Напоследък дори по лицето на баща си Ели виждаше сянката на „черната пелерина и косата“... От месеци Смъртта го мъчеше, така че той сам да я пожелае. Явно при болните тя държеше да идва с поканата и когато са готови да полетят с нея към земите на следващия си живот.

Наложил се майката на Ели да се върне до болницата, за да остави най-необходимото на съпруга си. Събра всичко в няколко торбички и с пребледнял и измъчен вид се запъти към спирката на автобусите. Така Елена отново остана сама в цялата къща. Беше ѝ мъчно за случващото се с баща ѝ, но пак не можеше да заплаче. Понечи да реши малко задачи по математика, но това ѝ докара само натрапчива тежест в гърдите. Тогава се сети за един отдавна закътан подарък от неин добър приятел. Когато го получи, не смяташе да го използва, но в този момент не искаше нищо друго освен него. Започна да търси малък бял плик в един от кашоните с ненужни списания и брошури. Там, точно в този бял плик, се намираще безценният подарък. Крайно изумена, не успя да го открие. Беше сигурна, че е там! Но сега сякаш магически се бе изпарил.

Претършува още няколко места, включително и една стара кутия за обувки. Но отново нямаше следа от белия плик. Накрая отчаяни мисли започнаха да нахлуват в гла-

вата на Елена. Ами ако някой вече бе открил подаръка? Ако този някой е майка ѝ?... Но тя щеше да вдигне скандал. Не бе възможно да го е открила и да си мълчи! За всеки случай Ели отново започна да търси в кашона със списанията. Имаше странно усещане, че пликът е там, но явно го беше скрила от самата себе си. Прехвърляше всеки един брой с треперещи ръце. Чувстваше се като наркоман, който е изгубил ума си, търсейки поредната доза. Все пак продължи. Някакво желание да изпита едно моментно и несъществуващо щастие я караше да не спира.

След няколко минути на трескаво търсене го откри – чист бял плик, двойно сгънат между страниците на някакъв брой на „Хай клуб“ от 2009. Взе плика и отиде в кухнята за запалка. После се запъти към двора на къщата. Отвън отвори плика и енергично сложи съдържанието му в шепата си. Запъти се към един навес в края на двора. Седна върху някаква паднала колона и отвори дланта си. Там се намираще така желаното съкровище! Онова, което Ели си мислеше, че никога няма да използва, но въпреки всичко го запази...

Беше мъничка, ръчно свита цигара. Елена я обгърна с устни така, както удавник прегръща спасителен пояс в морето. Последва едно невинно „щрак“ със запалката. И за по-малко от една секунда огънят обгърна края на фаса. Момичето дръпна с все сила, така че белите ѝ дробове да усетят отдавна забравеното удоволствие. Това жадно дръпване я накара да се закашля. Голяма струя дим се разпротря наоколо. И преди бе опитвала, но последният път беше преди близо година и половина. Тогава Ели и цялата ѝ бивша компания смучеха като пиявици онзи скъпоценен канабис.

Тези спомени нахлуха в ума ѝ и я накараха с носталгия да си спомни за дните, когато беше истински щастлива. Тогава все още бе дете, необременено от света на големите. Но ето че само година по-късно обстоятелствата я принудиха да порасне. И тя го стори! Забрави вредните си навици. Остави старата компания и от пропадаща тийнейджърка се превърна в човек с истински цели. Но това не я правеше щастлива. Беше си дала обет да не пуши, но днес го наруши. Само месец по-рано бе пушила цигари, а сега си позволи и нещо повече. Този невинен подарък от

марихуана, примесена с тютюн... Макар и с примеси, цигарата ѝ се стори доста силна. Горчилката, която тревата оставяше по зъбите и небцето, я отвращаваше, но въпреки това продължаваше да дърпа. В този момент тя искаше миналото си обратно. Не желаше светът да очаква толкова много от нея, докато тя се гърчи поради слабостта си. Тревата трябваше да я отпусне, но всъщност ѝ донесе само негативни мисли.

Когато цигарата свърши, Елена разрови с крак калта и погребта фаса в нея. Близо минута гледаше към мястото на престъплението. Осъзна, че вече е по-спокойна, а малко по-късно спокойствието ѝ доведе до широка усмивка. Нямахте съмнение, че се е напушила! Да, това беше лошо и тя го знаеше... но вече не я интересуваше. Искаше да е лош герой още веднъж! Не да спазва правилата, а да ги променя. Даже жадуваше за още една от прекрасните цигари. Беше готова да излезе и да си потърси. Но в този момент, като по чудо, Ели си зададе въпроса какво точно иска да направи. Действието на тревата изчезваше и сякаш умът на момичето се връщаше от дълго пътешествие.

Щастието ѝ сега се бе превърнало единствено в лекота. Не усещаше тежестта в гърдите си. Цигарата беше излекувала и по-ранното ѝ желание да заплаче. Горчилката все още присъстваше в устата ѝ, но тя събра слюнка и се изплю. После се замисли. Осъзна, че колкото и марихуана да изпуши, никога няма да бъде истински щастлива. И че е въпрос на време лекотата отново да приеме противоположния си образ. Всичко бе станало поносимо, но само за момента, а проблемите щяха да си стоят, колкото и да се опитва да бяга от тях. Носталгията по миналото присъстваше единствено заради онази освободеност, която бе изпитвала преди. Но трябваше да приеме, че е пораснала! И че ѝ предстои да се сблъска лице в лице с трудностите на живота, защото рано или късно те сами ни намират, а без опит да ги преодолеем, оставаме просто жертви...

Само смелите оцеляват в нашия свят, защото само те намират светлина дори в най-тъмните тунели. Слабите търсят заобиколни пътища, без да успеят да стигнат целта. В магистралата на живота всеки пряк път е бездна. Но тъкмо заради бездните още по-силно се стремим към върховете!

КРАЙ

Юлската жар е впила пипала наоколо. Всичко живо е свело поглед надолу. Дори цветята са изравнили главичките си със земята... А аз за пореден път избърсвам пот с дясната си ръка. С лявата държа книгата, заради която не мърдам с часове. Сърцето ми прескача, заклешено между двете корици. Всяка част от мен копнее да научи края. Въображението ми се лута бясно във всички посоки, но не стига доникъде! Малките черни буквички не му позволяват. С всеки нов ред нетърпението става още по-свирепо. Някакъв приятен гъдел се надига в гърлото. Достигам предпоследната страница и зениците ми се разширяват. Разгръщам последния лист. За миг мозъкът ми изпада в летаргичен сън. В този момент не знам какво става! Очите ми се замъгляват. Съзнанието ми ръмжи в търсене на края, но намира само един последен ред, врязан през средата...

*„Както в живота – само смъртта има право да слага
КРАЙ!“*

НОВО НАЧАЛО

Вечер е. Пасторална красота – спокойствие в спокойствието и тишина в тишината. Пламъчетата на огъня игриво се закачат със сянката ми. Въздухът е свеж – мирисе на есен. Вятърът играе на гоненица с изсъхналите листа. Небето е тъмно, но все още личи желанието на някого да го освети. Някой, който непохватно е изпуснал своя фенер върху небосвода, натрошавайки го на милиарди светлинни парченца...

Аз седя до огъня и го подклаждам. Хвърлям в него снимки, дневници и разнообразни образи от краткото си съществуване. Кремирам цялото си минало! То не ми е нужно вече. Подарявам го на огъня. Той ще го превърне в пепел и поне така ще ми влезе в употреба. Така ще мога да го изхвърля в градината или да го запазя. Ала не! На мен не ми трябва. Подарявам го на огъня... Ще го зарежа на тази клада.

Сред тъмнината плувам в себе си. Този път не се страхувам от удавяне. Изгарям всички спомени – материални и душевни. Материалните се превръщат в пепел, а душевните – в мое спасение. Възраждам се от сенките на огъня. Рисувам своето ново Аз и започвам живота отначало. Преродена, сега отново съм млада. Душата ми жадува за нови приключения и няма нищо по-значимо от настоящето!

И ето – огънят изгоря. Усмиввам се на пепел от спомени. Ставам и се запътвам към прага на дворната врата. Заглеждам се в нея. Бравата блести като надежда. Стискам я здраво и си отивам. Завинаги! Тук вече няма нищо. Неволно превърнах в спомен и своя собствен дом.

Миналото го няма. Останах само аз...

БОЛКА, КРАСОТА И СМИСЪЛ

Едно ново начало

„Съдбовният въпрос за човека е: има ли той отношение към нещо безпределно, или не?“

К. Г. Юнг

Какво вълнува днешните младежи? Дали ще намерим отговор на този въпрос в книгата на Дани? Със сигурност, макар че тя не е типичният тийнейджър, ако такова създание изобщо съществува. По-важното е, че ще успеем да надникнем в света на Дани, който е толкова богат и многоцветен! Но въпреки многообразието му с творчеството си тя неуморно създава нови светове. Нейните разкази докосват, разтърсват и неизбежно просветляват душата на читателя.

Изумително е как това 17-годишно момиче успява да изследва най-важните философски и екзистенциални въпроси за смисъла на живота и смъртта, творчеството и любовта; болестта, обречеността, самотата и старостта; отговорността и дълга; трудните взаимоотношения в семейството, училището и в поширокия свят; бездната между Аз-а и околните му, но също така и духовните висоти на взаимопомощта и състраданието... Героите на разказите ѝ имат трудна, драматична съдба, но чрез силата и благородството на характера си побеждават обстоятелствата или привличат положителния отговор на Вселената. В разказите на Дани, почти като в приказките, побеждава доброто и лъчът на надеждата осветява и най-покрусяващия финал. Читателят преживява катарзис от досега с красотата и добросърдечията, а светът му се центрира около простичките, но непреходни общочовешки ценности.

В лиричните ѝ етюди и импресии ще се впечатлим от образния, красив език на авторката; от способността ѝ да се вглежда в детайлите и да забелязва и открива невероятни под-

робности, нюанси и аналогии, поднасяйки ги на читателите с изящество и вкус. С вещината и майсторството на Андерсен тя ни запознава с историята на една сълза, с виденията си край реката, магията на залеза и на лунната светлина, екстатичното сливане с дъжда, за да стигнем до границата между световете, до края на нашия свят, до откриването на света в рамка... А може би в рамка остава затворено и ограничено злото, за да попаднем в плен на красотата и свободата – така необходими на Дани и на всички нас...

Йорданка дойде в нашето училище през миналата учебна година, в десети клас. И веднага се намерихме, подобно на важните дългоухи персонажи от нашия фолклор. Тя стана един от най-активните дейци в творческия ни клуб „Литературен Евест“. В нея ме порази състезателният ѝ дух, изключителната ѝ организираност, неуморимостта и упоритостта ѝ. Само за една година тя успя да спечели 16 национални награди от литературни конкурси! Вижте сами:

1. „Чуват ли ме у дома?“ – есе, трето място (21.11.2011).
2. „Хората – еднакви и различни“ – две есета, първо място (16.12.2011).
3. „За по-добър климат в училище“ – разказ, второ място (16.03.2012).
4. „Аз и интернет“ – есе, второ място (7.03.2012).
5. „Моят силен старт за България започва с...“ – есе – стипендия от 1000 лв.
6. „Най-синьото вълшебство“ – разказ, второ място (25.04.2012).
7. „Светът през детските очи“ – разказ, награда без места (20.04.2012).
8. „Копнеж за ученическо творчество“ – два разказа, награда без места.
9. „С усещане за пролет“ – разказ, първо място (18.05.2012).
10. „Напред, науката е слънце“ – есе, второ място (18.05.2012).
11. „Четенето е творчество“ – есе, първо място.
12. „Как си представям класната стая на бъдещето“ – есе, само 5 наградени от цялата страна, без места.
13. „Огънят на Орфей“ – два разказа, второ място (22.06.2012).
14. „Космосът – настояще и бъдеще на човечеството“ – разказ, първо място (4.07.2012).
15. „Състояние на полет“ – разказ, награда за млад автор (8.07.2012).

16. „1000 стипендии“ на Фондация „Комунитас“ – есе, поощрителна стипендия.

За Йорданка е в сила правилото: „Никоя награда няма да е последна!“ Тя не спира да пише, така че очакваме още престижни класирания от това необикновено момиче с психика на победител! Към 15 нейни разказа останаха извън тази книга, както и още толкова есета.

Дани е търсач и защитник на красивото, което тя майсторски открива навсякъде и щедро споделя с нас. Ако видите направените от нея снимки, ще се убедите в това! Те са също като разказите ѝ – разтърсващи, затрогващи, озаряващи ни с красотата си. Полегнали на улицата, две прегърнати кучета; мравки в спор за трошица; есенно листо, хванато в изкусна паяжина; слънчев лъч през отвора на ключалка; висяща едра капка на малък стрък; измъчени кон и магаре, вперили поглед във фотографката с надежда за спасение; пчели върху красиви цветя; множество котки – невероятни артистки; небе и облаци в неописуеми багри; отражения на света в локвите; покривите от птичи поглед... Всички снимки на Дани излъчват силните чувства на страдание, самота, отчаяние или искрящата радост от пълноценния живот. Влюбена съм в нейните фотоси и мечтая някога да издадем албум с тях! Талантът на разказвачката така умело се съчетава с дарбата на фотографа! Дани едва преди няколко месеца купи първия си фотоапарат с наградата от един литературен конкурс, а още с първите ѝ снимки си зададох въпроса кой от двата ѝ таланта е по-поразителен! И досега не мога да разбера как Дани успява да предположи така трудните за заснемане животни – те винаги я изучават с интерес и позират с вдъхновение пред обектива ѝ!

Избрах мисълта на Юнг за мотото на редакторските ми бележки, защото съм съгласна с нея и защото разказите на Дани ни водят към безпределното. В тях пулсира самият живот, а копнежите и откритията на Дани оформят красивата, необятна вселена на вечната ни духовна същност.

Росица Иванова, психолог

ДЕНЯТ, В КОЙТО НИКОЙ НЕ УМРЯ

Съдържание

1. Денят, в който никой не умря	5
2. Есенна еуфория	10
3. Пазителката на водите	12
4. Скитница	16
5. Историята на една сълза	17
6. Полет чрез автохипноза	19
7. Козирог	21
8. Непознат	22
9. Новото училище на Ани	24
10. За теб	33
11. Синьо	34
12. Лист	38
13. Надежда	39
14. Мартенско вълшебство	49
15. Светът в рамка	52
16. Алкохолно бягство	54
17. Под булото на вечерта	55
18. Селото на дядо Минчо	56
19. Смъртта	62
20. Целунат от Бог	63
21. Парадът на душите	70
22. Крадец	73
23. Шепа размисли в мрака	75
24. Мрак	77
25. Маската на догоните	78
26. Елена	81
27. Край	86
28. Ново начало	87
29. Болка, красота и смисъл – послеслов на редактора	88

ЙОРДАНКА ДЕЛЕВА
ДЕНЯТ, В КОЙТО НИКОЙ НЕ УМРЯ
РАЗКАЗИ И СТИХОТВОРЕНИЯ

Първо издание

Редактор: Росица Ангелова
Предпечатна подготовка: Наталия Ангелова
Снимка на корицата: Йорданка Делева

Печат: „Ганком Принт“ – ООД – Карлово
Тираж 200 бр.